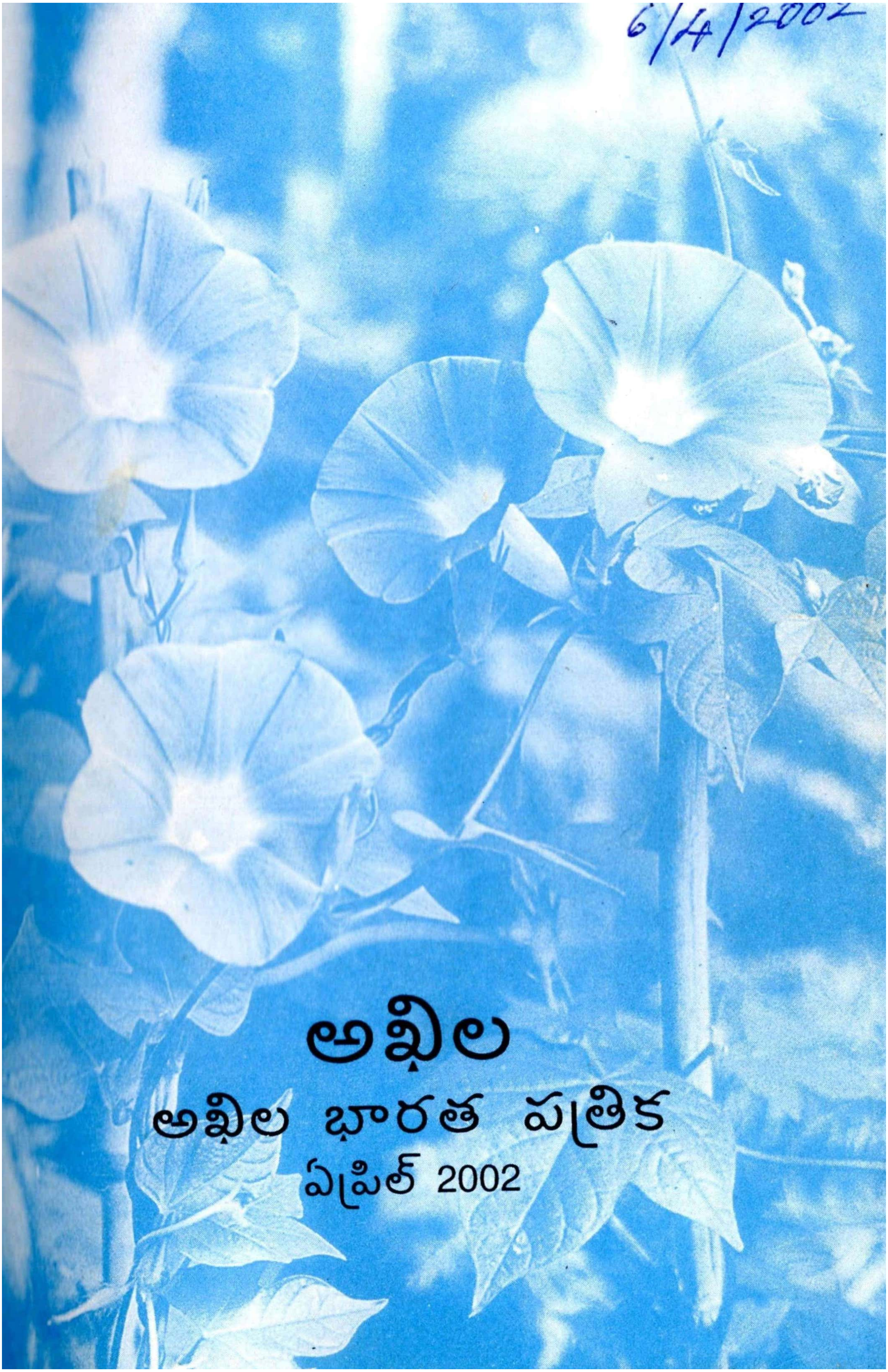

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఏప్రిల్ 2002

6/4/2002.

విషయసూచిక

విభాగము I: పృథ్విపై దివ్యజీవనమును సాధించుట

విభాగము II: యోగసాధన

విభాగము III: ఇతర వ్యాసాలు

24 ఏప్రిల్ దర్శనానికి సంసిద్ధత

ప్రశ్న: మధుమయీ, 24 ఏప్రిల్ దర్శనానికి మేమేవిధంగా సన్నద్ధమవాలి?

శ్రీమాత జవాబు

నీ అంతరంగంలోకి ప్రవేశించి నీ కతిప్రధానమైన, ప్రాణప్రదమైన వస్తువు కోసం శ్రద్ధగా శోధించాలి. దానిని కనుక పట్టుకున్నట్లయితే అది ఎంత అద్భుతమైనదో నీకే తెలుస్తుంది.

*

ప్రశ్న: తాము భగవంతునికి సేవ చేయుటకు మాత్రమే ఇక్కడ ఉన్నామనే విషయము అందరు గుర్తుంచుకోవాలి. సత్యం కోసం, దైవం కోసం ఆకాంక్షిస్తూ, అధోప్రకృతిని తిరస్కరించుకుంటూ, కర్మల నాచరించుట ద్వారా సాధకుడు పాపప్రక్షాళితుడై, శుచిర్భూతుడై దైవాన్ని సేవించాలి. అంతేగాని స్వీయముక్తికిగాని, తృప్తికిగాని, సంతోషానికిగాని కాదు. నేను చెప్పింది నిజమేనా?

శ్రీఅరవిందుల జవాబు

నిజమే, అది చాలా మంచిపద్ధతి. అంతేకాని అహంకారాన్ని, స్వార్థప్రయోజనాలని మనస్సులో పెట్టుకోవటం మంచిది కాదు. నీకు కావలసిన విముక్తి, ఆనందము, యోగసిద్ధి మొ॥ ప్రయోజనాలన్ని నువ్వు దైవంతో మమైకమైనప్పుడు వాటంతట అవే కలుగుతాయి. వాటిని నువ్వు ప్రత్యేకంగా కోరుకోనక్కర్లేదు.

∴

భూలోక చరిత్రలో ఒక క్రొత్త మలుపు

శ్రీమాత ప్రవచనములు

విజ్ఞానశాస్త్రం ఎంత పతాకస్థాయి నందుకున్నప్పటికి నేటి మానవుడు పరస్పర వైషమ్యాలు, యుద్ధాలు అణుబాంబుల భీభత్సానికి గురౌతున్నాడు. ఒక యుగమంతమైపోతోంది. యుగాంతాన విస్ఫోటమవడము, నూతన సృష్టి జరగడము మామూలే. మన మిప్పుడీ సంధి సమయంలో ఉన్నాము. ఆ శుభసమయ మాసన్నమవుతోంది – అదిగో! వెలుగు అల్లదిగో! "అరె, నాకేమి కనపడుట లేదే" అంటావేమో – నువ్వు కళ్లు తెరిచి చూస్తే గదా! – సంపాదకుడు

సృష్టిలో నూతనాధ్యాయము

యుగయుగాలుగా నడుస్తున్న ఈ భూలోక చరిత్రలో ఒక పరివర్తనము రాబోవుతున్నది. ఒక నూతనాధ్యాయము ఆవిష్కారమయ్యే దివ్యముహూర్తములో మన మిప్పుడున్నాము. అట్టి సమయములో ప్రపంచ చైతన్యము తీవ్రతరమౌతుంది. వేగం పుంజుకుంటుంది. సృష్టి కార్యక్రమము ఇప్పుడొక బృహత్తర దశలో వున్నది. రూపాంతరీకరణ (transformation) సాధించనున్నది. తదనుగుణంగా అలనాడు మానవుడు (మనోగతజీవి) ఎలా అవతరించాడో ఈనాడు మానసాతీతమైన అతి మానసజీవి అవతరించబోతున్నాడు. అందుకై మానవుని మనోభూమికలో తీవ్రమైన మథింపు జరుగుతున్నది. మానవాళి కొన్ని శతాబ్దాల తరబడి ఈ సమయం కోసం వేచి వున్నది. ఆ శుభ ముహూర్తము ఇప్పుడు రానే వచ్చింది.

మన మాడుకుంటూ పాడుకుంటూ వినోదంగా కాలక్షేపం చేసేందుకు ఇది సమయం కాదు. నడుం బిగించుకొని భవిష్య మానవునికై మార్గమేర్పరచి నూతనసృష్టిని ఆవిర్భవింపచేయుటయే మన తక్షణ కర్తవ్యము.

ఈ విషయాన్ని చెప్పేందుకే మిమ్మల్ని ఇక్కడకు పిలిచాను. మీ కిష్టమైన పనిని తీసుకొని చెయ్యండి – నా సహాయం తప్పకుండా మీకుంటుంది. చిత్తశుద్ధితో కార్యాన్ని చేపట్టండి. *కావలసినంత శక్తిని నేను మీకిస్తాను కదా!* నీ గొప్పతనాన్ని నిరూపించు కునేందుకు సమయం ఇదే.

గొప్పవాళ్లనగా నువ్వు మామూలుగా అనుకుండే సంపన్న వంతులు కాదు. చైత్యాత్మతో (psychic) తాదాత్మ్యము చెంది శరీరాన్నంతా చేతనామయం చేసిన వాళ్లే గొప్పవాళ్లు. అటువంటి ప్రయత్నం చేసేవాళ్లకి నా సహాయం ఎల్లప్పుడూ ఉంటుంది.

ఈ క్షణంలో నువ్వీ భూమ్మీద ఉన్నావంటే దానికి కారణం నువ్వు (నీ ఆత్మ) కోరుకున్నావు కనుక – ఈ విషయం నీకు జ్ఞాపకం లేదు కాని నాకు తెలుసు – అందుకనే నువ్విక్కడున్నావు. ఈ విశేషాన్ని నువ్వు గుర్తించి అందుకు తగినట్లుగా స్పందించాలి. కార్యశూరుడవు కావాలి. ప్రయత్నించి నీ బలహీనతలను జయించాలి. నీ అవధులను అధిగమించాలి. ముఖ్యంగా నీ అహంకారరక్కసితో "నీకు కాలం తీరిపోయింది" అని చెప్పి దాన్ని తరిమేసేయాలి. మన కిప్పుడు లేశమైనా అహంకారం లేని జాతి కావాలి. అహంకారం బదులు దివ్యచైతన్యాన్ని ధరించే నూతన జాతి కావాలి. అదే, ఆ దివ్యచైతన్యమే మనకు కావాలి. మానవుని పరిణమింపజేసి అతిమానసజీవిని ఆవిర్భవింప జేయగల దివ్యచైతన్యం కావాలి.

ఏవో బంధనాల వలన నేనిక్కడ ఉన్నాననుకుంటున్నావేమో – అది నిజం కాదు. నాకెట్టి బంధనాలు లేవు. మానవుని రూపాంతరీకరణానికి మొట్టమొదటి ప్రయత్నమునకై నా శరీరము ప్రయోగింపబడుతోంది. ఈ విషయాన్ని శ్రీఅరవిందులే నాకు తెలియజేసారు. ఈ కర్తవ్యాన్ని నేను నిర్వర్తిస్తున్నాను. ఈ కార్యాన్ని చేపట్టమని నేనెవ్వరిని అడగను. ఎందుకంటె ఇంక ఎవ్వరూ చేయలేరు. ఈ బాధలు భరించలేరు. కాని నేనా కార్యాన్ని నవ్వుతూనే చేస్తున్నాను. దానివలన అందరికి లాభముంటుంది.

నేను కోరేదల్లా ఒక్కటే – నీ అహంకారం చేసే రాద్ధాంతాన్ని పట్టించుకోవద్దు.

నాకు ప్రగల్భాలు వద్దు. ఈ సందేశాన్ని నువ్వు వినిపించుకోని, శ్రద్ధగా ఆచరిస్తే చాలు. అదే పదివేలు.

2 ఏప్రిల్ 1972

*

మనిషి తన తెలివితేటలనే నమ్ముతాడు. అహంకారానికే పెద్దపీట వేస్తాడు. కష్టాలు వచ్చినప్పుడే దేవుణ్ణి గురించి తలుచుకుంటాడు. నెత్తిమీద పెద్దమ్మ కూర్చున్నప్పుడే అతని సహాయం అర్థిస్తాడు. అందుకనే ప్రపంచానికి ఉపద్రవాలు వస్తూంటాయి, ప్రళయాలు సంభవిస్తూంటాయి. మనుమల కళ్లు తెరిపించేందుకే!

నిశ్చలంగా వుండు, దృష్టిని పైకి సారించు

శ్రీమాత ప్రవచనములు

సృష్టి విచిత్రమైనది. ఏకము అనేకమగుట, అఖండచైతన్యము ఖండమగుట మన కర్థము కాని విషయములు. మన పుట్టు పూర్వోత్తరములు గొప్పవే – మూలతః మనమఖండ స్వరూపులమే. కాని మన జీవితంలో ఈ అఖండత్వము కనపడదు. పాక్షికజ్ఞానమే మన ఖర్మ కాని ఇప్పుడు మనం కోరుకుంటే ఆ జ్ఞానము మనకు దొరుకుతుంది. మన జీవితాన్ని చక్కబెడుతుంది. నువ్వే మాత్రం కలవరపడకూడదు. జరగబోవుదాన్ని గురించి భయపడుతూ ఆదిలోనే హంసపాదు పెట్టకు. నీ పనిని నిశ్చలంగా చేసుకుంటూపో. అప్పుడు నీకంటె అధికమైన శక్తులు నీలోకి ప్రవేశిస్తాయి. నీ జీవితకార్యాన్ని చక్కగా నిర్వహించి నిన్ను దివ్యజీవనమార్గంలో నడుపుతాయి. కాబట్టి నీ ధ్యానమంతా ప్రకృతం మీదనే కేంద్రీకరించి అనంతర కార్యక్రమమును దేవతలకు వదిలేసేయాలి. ఆ విధంగా నీ జీవితం దినదినగండంగా కాకుండా ఒక పూలబాట కాగలదు.

– సంపాదకుడు

గందరగోళానికి అసలు కారణం

ఈ గందరగోళానికి కారణం నీ మనస్సే. మనస్సుయొక్క అశక్తతనుగురించి నీకు పాఠం నేర్పేందుకే ఇలా జరుగుతుంది. అందుకని 'రేపేమౌతుందో' అని నువ్వు ఇప్పటినుంచి ఆలోచించ కూడదు. 'అయ్యో ఏం జరగబోతోందో, ఏం దారి' అని నువ్వు ముందురనుంచే చింతించకూడదు. ప్రకృతమే నీ తక్షణ కర్తవ్యము. అందుకని ప్రస్తుతం నువ్వు చేస్తున్న పని మీదనే ధ్యానమును నిలిపి దానిని చక్కగా నిర్వహించాలి. అంతేగాని "అలా చేస్తే బాగుంటుంది, ఇలా చేస్తే బాగుంటుంది" అని ముందరనుంచే ఆలోచిస్తూ కూర్చోటం చాలా ప్రమాదం.

మనస్సుయొక్క జ్ఞానం పరిమితం

అందుకని ప్రతిక్షణము నీ మనస్సును కేంద్రీకరించి నీ పనులను శ్రద్ధగా నిర్వర్తిస్తూ ఉండాలి. తరువాత కర్తవ్యము నీకంటె అధికమైన మహాచైతన్యానికి వదిలేసేయాలి. అనంతర కర్తవ్యమేమిటో ఆ విశ్వచైతన్యమే చూసుకుంటుంది. ఎందుకని? నీ దృష్టి పాక్షికము, నీ జ్ఞానము కేవలం అజ్ఞానమే కాబట్టి. ఒక వేళ నువ్వు ఈ అజ్ఞానాన్నే నమ్ముకుని, అటూ ఇటూ పరిగెత్తినట్లయితే ఎండమావులనే వెంబడించగలవు. ఎండమావులు నీ దాహాన్ని ఎలా తీర్చలేవో అలాగే నీ తెలివితేటలు కూడ నీకు ఎట్టి ఫలితాన్ని తెచ్చిపెట్టలేవు.

(శ్రీమాత ధ్యానంలో నిమగ్నమైపోతుంది)

ఏకమాత్ర చైతన్యమే శ్రీరామరక్ష

ఇంత గందరగోళం, ఈ మహాసంక్షోభం సంభవించినప్పుడు నువ్వు ఒకానొక చైతన్యస్థాయి నందుకోవాలి. అక్కడనుంచి చూసినప్పుడు నీకు ఒకే సత్యము అనుభూతమౌతుంది. ఒకే చైతన్యము, ఒకే మహాశక్తినిగురించి నువ్వు తెలుసుకుంటావు. నీకు సంక్షోభమల్లె కనబడుతున్నదంతా కూడ ఆ అఖండంలోనే జరుగుతోంది. నీది సంకుచితదృష్టి, మిడిమిడి

జ్ఞానము, తార్కిక దృక్పథము. వీటి విలువెంత? అవి ఏ పాటివి? వీటి నధిగమించిన మహాచైతన్యం ముందర వట్టి గడ్డిపోచలే.

అఖండ చైతన్యము సహస్రశకలములుగా ఎందుకు మారింది? ఈ చీలిపోయిన విభాగములన్ని మళ్ళీ మూలరూపంలో జేరి వాటివాటి అఖండత్వాన్ని పొందాలని ఆకాంక్షిస్తాయి. తహ తహ లాడుతాయి. నీ వంతు కూడ అటువంటి తీవ్రమైన ఆకాంక్షను పొంది తహతహ లాడటమే.

ఇదే నీవు చేయాల్సిన పని. ఇదొక్కటే విలువయినది. ఫలితాన్నిస్తుంది. ....మిగిలినదంతా ఒట్టి కల్ల.

అన్ని సమస్యలకు పరిష్కారము

ఈ సంగతి నువ్వు ఎప్పటికీ మరచిపోకూడదు. ఆ పరాచైతన్యము (Supreme Consciousness) తో మమేకమై అన్ని సందర్భాలలోను దాని మీదనే పూర్తిగా ఆధారపడాలి. నువ్వేదైనా పనిని చేయవలసి వచ్చినప్పుడు, చేయలేనప్పుడు; నువ్వు నడిచినప్పుడు, నడవలేనప్పుడు, నువ్వేమాత్రమూ బాధ పడక్కర్లేదు. ఎందుకంటే నీ మనస్సుకంటె వెయ్యిరెట్లు సమర్థ వంతమైన ఆ పరాచైతన్యానిదే బాధ్యతంతా – ఇక నీ కెట్టి బాధ్యతా లేదు. నీ కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించి, పర్యవసానం కోసం వేచివుండాలంతే.

ప్రతిక్షణము నీకు సూచనలు

అప్పుడు నీకు ప్రతిక్షణము "ఈ పని చేయాలి, ఈ పని చేయక్కర్లేదు" అని సూచన లందుతూ ఉంటాయి. అన్ని ప్రశ్నలకు అంతే. నీవు జీవించి ఉండాలా అక్కర్లేదా? అదే సూచన నిస్తుంది – నీకు పూచీ లేదు. ప్రతి ఒక సందర్భాన్ని అదే నిర్వహిస్తుంది. ప్రతి సమస్యకు అదే పరిష్కారము. అదొక్కటే పరిష్కారము.

And all activities, all possibilities can be made use of in a natural way – it eliminates all arbitrary personal choice. All possibilities are there, all, all, all are there. All perceptions are there and all knowledge – only the personal arbi-

trariness has been eliminated. And this personal arbitrariness is so childish, so childish... a stupidity full of ignorance....

All that is for teaching the world to turn back to the Lord in its consciousness....

నువ్వు ప్రపంచాన్ని మార్చగలవు

నువ్వా స్థాయిని అందుకున్నప్పుడు నీ సామర్థ్యము పెరుగుతుంది. నువ్వు భగవంతునికి ఒక చక్కని ఉపకరణము కాగలవు. ప్రపంచాన్ని మార్చగలవు. దివ్యశక్తులు నీలోకి ప్రవేశించి నీ ద్వారా నలుదిక్కులకు ప్రవహించగలవు. ఈ విధంగా ప్రసారమైన శక్తులు ప్రపంచంలో దివ్యకార్యమును నెరవేర్చగలవు. నీ మెదడు చాలా చిన్నది – అవునా? ఒక వేళ అది పెద్దదైనా కూడ దైవమార్గమును, దైవోద్దేశమును అర్థము జేసుకొనజాలదు. అందుకనే నీ మెదడును ఎప్పుడూ, ఏం జరిగినా సరే, సర్వవేళలా ఖాళీగా ఉంచుకోమని చెపుతున్నాను.

నీ జీవితావసరాలు

నువ్వు ఒక విషయాన్ని జ్ఞాపకం పెట్టుకోవాలి. నీలో పనిచేసే మహాశక్తులు నీ ప్రమేయం లేకుండానే నీ అవసరాలన్నిటిని ఆటోమాటిక్‌గా తీర్చి నీకు చక్కటి మార్గాన్ని ఏర్పరుస్తాయి. నీ జీవితంలోని ప్రతినిమిషము ఈ ఆలోచనల అవసరం లేకుండానే, సంకల్పవికల్పాలు లేకుండానే, నీ నిర్ణయాల ప్రమేయం లేకుండానే ఒక గంగాప్రవాహము వలె గడిచిపోతుంది.

శారీరకబాధలు మాయం

ఒకసారి నీవా స్థాయి నందుకున్నట్లయితే నీ ఆరోగ్యాన్ని, బాధల్నిగురించి కూడ నీవు మరిచిపోవచ్చు. శారీరకబాధలన్నీ వాటంతటఅవే మాయమయిపోతాయి. భరించలేనంత తీవ్రమైన నొప్పులు కూడ – అదెటుల జరుగునో నాకు తెలియదు – తుస్ – అంతే నొప్పెక్కడిది? మాయమయిపోయింది.

సరే ఇతరులతోడి సంబంధాలంటరా – వైషమ్యానికి తావే లేదు. పరిస్థితులన్నిటికి కూడ ఇదే మంత్రం. చిన్నపిల్లవాడల్లె

అమాయకంగా ఉండటమే నీ పని. వాదోపవాదాలకు దిగవల సిన పని లేదు. ఏది న్యాయమో, ఏది అన్యాయమో ఎవరు రైటో, ఎవరు తప్పో అని మథనపడవలసిన అవసరమే లేదు.

అదీ పరిస్థితి. నేనెప్పుడు ఆ స్థితిలోనే కదలకుండా, మెద లకుండా దృష్టిని పైకి సారించి ఉంటాను.

సంకల్పవికల్పాలు లేని ఆ స్థితిని నువ్వందుకొని నాకిది కావాలి ఇది వద్దు అనే భావం లేకుండా ఒక నమస్కారం పెట్టేసి దర్జాగా కూర్చోవాలంతే.

అన్నిటికంటె ముఖ్యం – భయం నాస్తి!

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

నేను పట్టిన కుందేలుకు మూడే కాళ్లు

శ్రీమాత ప్రవచనములు

ఒకే వస్తువు విభిన్న మానవులకు విభిన్నముగా కనపడి భిన్న అనుభూతులను కలుగజేస్తుంది – ఏనుగు గుడ్డివాళ్ల కథ గుర్తు చేసుకోండి. మతములు తెచ్చిపెట్టిన నిర్వాకమంతా మన చరిత్ర పుటలలో నిండి ఉన్నది. అభిప్రాయభేదములవలన వ్యక్తుల మధ్య ఘర్షణ జరుగుతుంది. ఈ అభిప్రాయము కేవలం వ్యక్తిగతమైనదే కాని అసలు సత్యము కాదనే విషయము మనం తెలుసుకోవాలి. మన వైఖరిని వ్యక్తిగతంగా కాకుండా వ్యక్తాతీతంగా విశాలంగా మలుచుకోవాలి.

– సంపాదకుడు

మీ విశ్వాసాలను మాత్రమే "జ్ఞానం" అనే పేరు తగిలించి, ఇత రుల విశ్వాసాలను మాత్రం శుద్ధ తప్పులుగానో, అజ్ఞానంగానో, అదీ కాకపోతే మిథ్యాపాండిత్యంగానో తీసిపారేయడం తగదు. జాతుల సిద్ధాంతాల్నీ, వాటి అసహనాన్ని అపహాస్యం చేయడం కూడా పనికిరాదు.

– *శ్రీఅరవిందులు (Thoughts and Aphorisms)*

ఎవరి నమ్మకం వారికి సత్యం

తమ నమ్మకాలు మాత్రమే శాస్త్రీయమైనవని, ఇతరుల నమ్మకాలు తప్పుల తడకలని, అజ్ఞానభూయిష్టములని, కుహనా సిద్ధాంతాలని కొట్టిపారేసే దురలవాటే – వివిధజాతుల సిద్ధాంతాలు, మతాల అసహనం ఆవిర్భావానికి ఆధారభూతమై, వారిని తమ నమ్మకాన్నే నిజమైన సిద్ధాంతంగా భావించి, ఇతరుల నమ్మకాలను నిర్ద్వంద్వంగా తృణీకరించేలా తయారుచేసింది. మీకు తెలిసింది మాత్రమే సత్యమని, మీ విశ్వాసం మాత్రమే వాస్తవమైనదని, ఇతరుల విశ్వాసాలు సత్యాలు కానేకావని అంటుంటారు. అవునా! ఇలా అనడం ఇంచుమించు అన్ని జాతులకు, అన్ని మతాలకు సర్వసాధారణమే!

అసహనంలో అందరూ ఘనులే

అంటే ఏమిటన్నమాట! – ఇతర జాతులు మతాలు ఏం చేస్తున్నాయో, సరిగ్గా నువ్వూ అదే చేస్తున్నావన్న మాట. అటువంటప్పుడు వాటిని ఎగతాళిచేస్తూ దూషించే హక్కు నీకు ఎలా ఉంటుంది? ఈ విషయం పట్టించుకోకుండానే ఇతరులు చేసినవే నువ్వూ చేస్తున్నావు. ఎందువల్ల?... అది నీ విషయంలో సహజంగా కనిపిస్తుంది కాబట్టి అవునా!

ఈ విషయంలోనే నీకు అవగాహన కలిగించాలని శ్రీఅరవిందులు వాంఛిస్తారు. "మాదే పరమసత్యం. ఈ సత్యానికి వ్యతిరేకమైనదంతా అనృతం" – ఇంత కర్కశంగా చెప్పలేకపోయినా, మరో విధంగానైనా అలా నువ్వు అంటున్నావంటే – అన్ని మతాలు, అన్ని జాతులు చేస్తున్నట్టే నువ్వూ చేస్తున్నావన్న విషయాన్ని శ్రీఅరవిందులు నీకు తెలియజేయాలని అనుకుంటారు.

విషయపరంగా ఆలోచించు

నీకు తెలిసిందంతా, నీవు ఆలోచించేదంతా, సత్యమని నువ్వు భావించేదంతా జ్ఞానమని ఏమాత్రం సంకోచం లేకుండా అదే ప్రధానమైనదని నిర్ణయిస్తున్నావు. "కాదు, కాదు. ఇది ఈ విధంగా ఉంటుంది. అలా కాదు" అని ఎవ్వరైనా వ్యతిరేకిస్తే దాన్ని ఖండిం

చడానికి నువ్వు సదా సంసిద్ధంగా ఉంటావు.... బాగానే ఉంది. కాని దీన్నిగురించి కొంచెం ఆలోచించు. నీ వైపునుండి కాకుండా విషయపరంగా కొంచెం పరిశీలనచెయ్యి.

నువ్వు ఏం చేస్తున్నావో నిన్ను నువ్వు పరిశీలించుకుంటే, వ్యతిరేకభావనను జీర్ణించుకోలేని ఈ అసహానానికి అసలు కారణం ఏమిటో తెలుసుకోగలుగుతావు. దాంతో నిష్ప్రయోజనమైన ఈ చర్చలు అన్నింటిని వదిలిపెట్టగలవు.

అనుభూతి వైయక్తికం

నీకు ఇదంతా ఓసారి చెప్పాను కదా! ఆ విషయాన్నే మళ్లీ జ్ఞాపకం చేస్తున్నాను. నీకు సంబంధం కలిగిన వివిధ విషయాలలో సత్యాన్ని గురించిన అనుభూతి కేవలం నీ వ్యక్తిగతమైనది మాత్రమే. అది ఎంతో కొంత ప్రగాఢమైనది, స్పష్టమైనది, విస్తృతమైనది, పరిశుద్ధమైనదీ కావచ్చు గాక! అది నీకు మిక్కిలి ప్రీతిని కలిగించవచ్చు గాక! అది నిర్ధారణమైన అనుభవమే కావచ్చుగాక.

ఈ స్పర్శ నీ నిర్ణయాలలో అతిప్రాముఖ్యం వహించే అనుభవం అయినంత మాత్రాన అది సార్వజనీనమైన అనుభవం అని నువ్వు ఊహించుకోకూడదు. అదే స్పర్శ ఇతరులకు అదే అనుభూతిని ఇస్తుందని భావించడం సత్యానికి దూరం.

నీకు నువ్వు భావించుకొనేది కేవలం వ్యక్తిగతమైనదని, ఆత్మగతమైనదని, అది కచ్చితమైన సర్వసాధారణ సిద్ధాంతము కాజాలదని నువ్వు గ్రహించగలిగితే – ఇతరుల జ్ఞానాన్ని నువ్వు తృణీకరించలేవు. అంతే కాదు. నీ ఉద్దేశాన్ని, నీ అనుభవాన్ని ఇతరుల మీద రుద్దలేవు కూడా. శుద్ధ అనవసరమైన మానసిక వివాదాలన్నింటిని నిర్మూలించేది ఈ అవగాహనే.

తప్పులెన్నువారు తమ తప్పు లెరుగరు

దీన్నిబట్టి – పై సూక్తియొక్క తొలిభాగాన్ని సలహాగా స్వీకరించవచ్చునని విశదమౌతుంది. అయితే శ్రీఅరవిందులు చెప్పదలచుకొన్నది ఇంతమాత్రమే కాదు. ఇతరుల దోషాలను ఎంచడం కాకుండా మన తప్పులను మనం జాగ్రత్తగా తెలుసుకొన గలగాలంటారు శ్రీఅరవిందులు.

తన తప్పులను తాను చూడకుండా ఇతరుల దోషాలను ఎంచే లక్షణం ఈ ఒక్క విషయంలోనే కాదు. అన్నివిషయా ల్లోనూ ఉంటుంది. మన బలహీనతల్లో ఈ లక్షణం మరీ ప్రస్ఫుటం అవుతుంది. ఉదా: మనలో ఒక దురలవాటుగాని, దోషంగాని, అపరిపక్వతగాని ఉంటే, అది మనకు అత్యంత సహజమైనదిగా కనిపిస్తుంది. మరి ఆ బలహీనతే, ఆ పరిపక్వతే, ఆ అవాంఛనీయ అలవాటే – ఇతరులలో మనకు కనిపించిం దనుకోండి. అప్పుడు దాన్ని మనం ఏమాత్రం సహించలేం! "ఏమిటి? ఆయన అలా ఉంటారేమిటి?" అంటాం. ఆ "అటువం టిది" మనలో కూడా ఉన్న సంగతిని గమనించనే గమనించం! ఎదటివారి బలహీనతకు, దోషానికి – "అసహ్యం" అనే మరో దానిని కూడా చేరుస్తాం.

నీ ప్రతిబింబమే నీ సమాజం

దీనిలోంచి మనకు ఓ సందేశం లభిస్తుంది. ఒక వ్యక్తిలో నీకు సమ్మతం గాని, నువ్వు భరించలేని దానిని గమనించినప్పుడు "ఏమిటి? అతడు అలా ఉన్నాడేమిటి? అలా ప్రవర్తిసాడేం? అస్తమానం అలా మాట్లాడతాడేమిటి? అలా చేస్తాడేమిటి?" అని అనుకోవడం కాదు. "సరే! బాగానే ఉంది. దాన్ని అలావుంచి, అదే పనిని నేను చేస్తేనో? దాన్నే నేను స్వల్ప మార్పులతోనైనా చేయడం లేదు కదా అని నిర్ధారించుకున్న తరువాతనే ఆయన్ని విమర్శించడం ఉత్తమం" అని నీకై నువ్వు అనుకోవాలి. ఇతరులను గురించి తప్పుపట్టే ప్రతీసారీ ఇలా ఆత్మ పరిశీలన చేసుకోగలిగే చక్కని భావన, ఆలోచనా ఉంటే జీవితంలో ఇతరులతో నీ సంబంధాలను నువ్వు ఒక దర్పణంగా పరిగణించగలవు. నీలో ఉన్న నీ బలహీనతలను ఆ దర్పణంలో నువ్వు సులువుగా, స్పష్టంగా చూడగలుగుతావు.

వృధా వాదనలు వద్దు

సాధారణంగా ఎదటి వారిలో నువ్వు భరించలేని విషయం ఏదైనా ఉన్నదంటే – అదే విషయం తెర మరుగునో, నిక్షిప్తంగానో, లేదా మరో రూపంలోనో నీలోనూ ఉందన్న మాట. అది

నిన్ను మభ్యపరుస్తున్నది, అంతే! అయితే అసలు విషయం ఏమి టంటే – నీలో ఉన్న ఆ గుణం నీకు దోషం అనిపించదు. కాని అదే విషయాన్ని ఇతరుల్లో చూస్తే మాత్రం అది పెనుభూతంగా మారిపోతుంది!

దీన్ని అవగాహన చేసుకుని, అనుభూతి చెందడానికి ప్రయత్నించు. నీ అంతట నీవు మారడానికి, ఇది ఎంతగానో దోహదం చేస్తుంది. అంతేకాదు. ఇతరులతో నీ సంబంధాల విషయంలో ఇది సహనాన్ని సమకూరుస్తుంది. ఈ అవగాహనవల్ల కలిగే సద్భావం ధర్మమా కాదా అనే వృధా వాదనలు అదృశ్యమౌతాయి.

వివాదాలే ప్రధాన వ్యాపకం కాదు

వివాదాలు లేకుండా మనిషి జీవించవచ్చు. ఇలా అంటే నీకు ఆశ్చర్యంగా ఉండవచ్చు. ఎందుకంటే ప్రస్తుతపరిస్థితి దీనికి విరుద్ధంగా ఉంది. తమలో తాము వాదులాడుకోవడమే ప్రజల ప్రధాన వ్యాపకం అయినట్టు మొత్తం ఈ సామాజిక జీవితం అంతా ప్రచ్ఛన్నంగానో, ప్రస్ఫుటంగానో సంఘర్షణలమయమే అయిపోయింది.

ఒరుల తప్పులు మనకు ఉపదేశాలు

ప్రతీ విషయాన్ని ఆప్యాయమైన చిరునవ్వుతో తిలకించు. నీకు చికాకు కలిగించే అన్ని విషయాలు నీకు సందేశం ప్రబోధిస్తున్నాయని భావించు. అప్పుడు నీ జీవితంలో శాంతి రాజ్యం ఏలుతుంది. దాంతో నీ జీవితం ఎంతో ప్రభావితం కూడా అవుతుంది ఇక. అప్పుడు నీ కర్తవ్యాన్ని నువ్వు ఆచరించడం ప్రారంభించు. వివరంగా చెప్పాలంటే – నువ్వు ఏం చేయాలో తెలుసుకో. ఇతరులు చేయవలసిన విషయం గురించి ఆవేదన చెందకు. అది నీ పని కాదు.

నిజమైన వైఖరికి ఉత్తమమార్గం ఏమిటంటే...

మరేం కాదు.... "నా చుట్టూ ఉన్నవారూ, నా జీవితంలోని సర్వసంఘటనలు, నా సన్నిహితులు – ఈ మొత్తమంతా నాకొక దర్పణం. నేను సాధించవలసిన ప్రగతిని నాకు చూపెట్టడం

కోసం దివ్యాత్మ నాకు ఈ దర్పణాన్ని ప్రసాదించింది." ఇలా అనుకో హాయిగా. అంతేకాదు. ఇతరులలో నాకు నచ్చనివి ఉన్నాయంటే అవన్నీ నాకు నేను "సాధించుకోవలసినవి అన్న మాట" అని కూడా భావించుకోవాలి.

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

విభాగము II:

భక్తి

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

శ్రీకృష్ణుడు భక్తసులభుడు అంటారు. తేలికగా అతన్ని ప్రేమించి మనస్సు, హృదయం, శరీరం, ఆత్మ ఆయనకు సమర్పిస్తే చాలట. ఇది ఎంతవరకు నిజం? భక్తి అంటే అసలు ఏమిటి? భక్తియొక్క తీవ్రస్థాయి నందుకొనుటెట్లు? దైవ మెప్పుడు సాక్షాత్కరిస్తాడు? దాని కెన్నాళ్లు పడుతుంది? పోనీ కొంతకాలమైన తరువాత మొదటి చూపైనా దక్కుతుందా? భక్తిసాధన చేసే వారికి ఎదురయ్యే ప్రశ్నలివి. వీటిని గురించిన మీమాంస ఇందున్నది.

— సంపాదకుడు

భక్తుని పారవశ్యత

వైష్ణవభావాన్ని భక్తిని నీవు హృదయపూర్వకంగా అంగీకరించటం. దైవానుభవం కలిగే దాకా దైవానికి ప్రేమను అర్పించలేము అనే నీ పట్టుదలతో జోడిస్తే విభ్రమం కలుగుతోంది. వైష్ణవ దృక్పథంలో భక్త్యానందం దానికోసమే అనేది తప్ప సామాన్యమైన విషయం ఇంకేమి ఉంది? "నాకు దేనినీ ఇవ్వకపోయినా సరే, భక్తిని ఇవ్వు. నిన్ను కలుసుకోటానికి ముందు ఎంతకాలం అయినాసరే, అభివ్యక్తి ఎంత ఆలస్యం అయినా సరే, నా భక్తి, నీ కోసం నా అన్వేషణ, నా పిలుపు. నా ఆరాధన సర్వదా ఉండాలి"

అని అది ఆక్రోశిస్తుంది. "నా జీవితమంతా నీ కోసం వెదుకుతు న్నాను. అయినా నీవు అక్కడ లేవు. కాని నేను వెదుకుతాను. వెదకటం, ప్రేమించటం, ఆరాధించటం ఆపలేను" అని ఎంతగా భక్తుడు గానం చేయలేదు! భగవంతుని అనుభవం మొదట రాక పోతే భగవంతుని ప్రేమించటం అసాధ్యం అనేటట్లైతే ఇదెలా సంభవం అవుతుంది? నిజానికి నీ మనస్సు గుర్రంముందు బండిని పెడుతోంది. ఎవ్వరైనా పట్టుదలతో తీవ్రభావనతో ముందుగా దైవాన్ని అన్వేషిస్తారు. ఆ తర్వాత ఆయనను కనుగొంటారు

భగవత్సాక్షాత్కారం కోసం నిరీక్ష

తాత్కాలికంగా చిన్నమెరుపువంటి దర్శనమైనాసరే ఎంతోకాలం, తీవ్రంగా అన్వేషించిన తర్వాతనే వస్తుంది. భగ వత్ప్రేమగానీ ఆయనకోసం హృదయవాంఛగాని మొదట వస్తుంది. ఆ తర్వాత భగవత్ప్రేమను హృదయవాంఛకు, అది ఇచ్చే సమాధా నాన్ని, పరమ హర్షానందస్పందనను తెలుసుకోటం జరుగుతుంది. "ముందు నీ ప్రేమను చూపించు, నీ అనుభవాన్ని నామీద కురి పించు, నా కోరికను తృప్తిపరచు. అప్పుడు నీకు అర్హత ఉన్నం తకాలం నిన్ను ప్రేమించగలనో లేనో చూస్తాను" అని దైవంతో ఎవరూ అనరు. ముందుగా అన్వేషించవలసిందీ, ప్రేమించవల సిందీ, అన్వేషణను అనుసరించవలసిందీ, ఎవరిని అన్వేషిస్తు న్నావో ఆయన పట్ల ఉద్వేగం పొందవలసిందీ నిశ్చయంగా అన్వేషకుడే – అప్పుడు మాత్రమే తెర ప్రక్కకు తొలుగుతుంది, వెలుగు కనిపిస్తుంది, ఎడారిలో దీర్ఘకాలం ప్రయాణం చేసిన అంతరాత్మకు సంతృప్తినివ్వగల ముఖం అభివ్యక్తం అవుతుంది.

హృదయం గాఢమైన భక్తితో పరిదగ్ధమైపోవాలి

నువ్వు మళ్లీ అనవచ్చు "ప్రేమిం చినా ప్రేమించకపోయినా సర్వదా నేను కావాలనుకున్నా నుగదా! ఇప్పుడు మరింతగా కోరుతున్నాను. కాని నాకు వచ్చిందేమీ లేదు" అని. నిజమే కాని కావాలనుకోటమే సర్వం కాదు. నీవు ఇప్పుడు చూడటం ప్రారంభించినట్లుగా కొన్ని పరి స్థితులను – హృదయపరిశుద్ధి వంటి వాటిని – కలిగించుకోవాలి.

నీ సిద్ధాంతము "దైవం కావాలని నేను ఒకసారి అనుకొంటే దైవం నాకు అభివ్యక్తం కావాలి. నా దగ్గరకు రావాలి, కనీసం తనను గురించిన మెరుపులైనా నా కివ్వాలి, యథార్థమైన, దిట్టమైన ఇంద్రియగోచరం అయే అనుభవాన్నివ్వాలి. అంతేగాని కేవలం నాకు అర్థంకాని నేను విలువకట్టలేని అస్పష్ట విషయాలను కాదు. నాకు అర్హత ఉండనీ ఉండకపోనీ దైవానుగ్రహం నేను పిలిచినప్పుడు పలకాలి. అలా కాకపోతే దైవానుగ్రహం అనేది లేదు." కొన్ని సందర్భాలలో దైవానుగ్రహం అలాగే చేయవచ్చు. అయితే అది దైవానికి విధ్యుక్తధర్మంగాని, బాధ్యతగాని, ఒడంబడిక గాని సంధి ఒప్పందం కాని కాదు. దైవం హృదయంలోకి చూస్తాడు. తగిన సమయం అనుకొన్నప్పుడు తెరను తొలగిస్తాడు.

ఆవేశముయొక్క పరాకాష్ఠ

ఎవరైనా ఆయన నామాన్ని ఉచ్చరిస్తే చాలు ఆయన సమాధానం ఇచ్చి తీరాలి. తక్షణం అక్కడ ఉండాలి. అదే భక్తి సిద్ధాంతంమీద నొక్కి చెబుతున్నావు. బహుశా అలా కావచ్చు కాని ఎవరి విషయంలో ఇది నిజం? నామశక్తి అనుభూతిని పొంది, నామ ఉద్వేగాన్ని కలిగి దాన్ని తన పిలుపులో పెట్టగల ఒక విధమైన భక్తుని విషయంలో, ఎవరైనా ఆ విధంగా ఉంటే తక్షణ సమాధానం రావచ్చు. అలా లేకపోతే ఆ విధంగా అతడు కావాలి. అప్పుడు సమాధానం లభించవచ్చు. కాని కొంతమంది సమాధానం లభించేముందు సంవత్సరాలపాటు నామాన్ని ఉచ్చరిస్తారు. శ్రీరామకృష్ణులకే కొన్ని నెలల తర్వాత అది వచ్చింది. కాని ఎటువంటి నెలలవి! ఆయన అది రాకముందు ఎటువంటి వేదన అనుభవించవలసి వచ్చింది! అయినా ఆయన విజయం సాధించారంటే కారణం ఆయనకు అదివరకే పరిశుద్ధమైన హృదయం, అందులో తీవ్రమైన ఆవేశం ఉన్నాయి.

జ్ఞానికి భక్తునికి తేడా

ముందుగా అనుభవం కావాలనేది భక్తుడు కాదు. జ్ఞానాన్ని పొందిన సాధకుడు. "అనుభవం లేకపోతే నాకు తెలిసేదెలా?"

అంటాడు. కానీ అతడు కూడా ముప్పై సంవత్సరాలే అయినా నిశ్చయమైన అనుభవం కోసం శ్రమపడుతూ అన్వేషిస్తూ ఉండ వచ్చు. యథార్థంలో మేధావి, హేతువాది ఇలా అంటాడు. "భగ వంతుడే గనక ఉంటే తనను ఆయన నాకు రుజువు చేసుకో మను, అప్పుడు నేను నమ్ముతాను. ఆయనను అన్వేషించి ఆయన ఎలా ఉంటాడో చూడటానికి కొంత గంభీరమైన, కొనసాగే కృషి చేస్తాను."

మొదట మనిషి పునీతము కావాలి

ఇప్పుడు చెప్పినదాన్నంతటికీ అర్థం సాధనకు అనుభవంతో సంబంధం లేదని కాదు. అటువంటి బుద్ధిహీన ప్రక టన నేను జేయగలిగిన వాడను కాను. నేను చెప్పిందేమంటే, అనుభవం రావటానికి పూర్వమే దైవప్రేమ అన్వేషణ ఉండ గలదు, సాధారణంగా ఉంటుంది అని – అది ఒక అంతఃప్రేరణ. అంతరాత్మలో సహజంగా ఉండే వాంఛ. అంతరాత్మను ఆవరిం చిన కొన్ని ఆచ్ఛాదనలు అంతర్ధానం అయిన వెంటనే, లేదా అంతర్ధానం కావటం ఆరంభం ఐన వెంటనే అది పైకి వస్తుంది. ఇది చెప్పిన తర్వాత నేనన్నదేమంటే "అనుభవాలు" ప్రారంభం కాక మునుపే, మరొక విధంగా కాదు.

దేవాలయాన్ని పరిశుభ్రపరచాలి

ప్రకృతిని సంసిద్ధం చేయటం (పరిశుద్ధ మైన హృదయం మొదలైనదంతా) మెరు గైనదని, నిజమైన అనుభవంకోసం హృదయం ప్రాణికస్థితి సిద్ధం అయ్యేదాక అనుభవాలు ముందుగా రావటంవల్ల ప్రమాదం ఏర్పడిన అనేక సందర్భాల మీద ఆధార పడి నేనిలా చెప్పాను. చాలా సందర్భాలలో మొట్టమొదట నిజ మైన అనుభవం, దైవానుగ్రహ స్పర్శ ఉన్న మాట నిజమే. కాని అది ఎప్పుడూ ఉండదు. స్పృశించి ఉపసంహరించుకొనేది, ప్రకృతి సంసిద్ధం అయ్యేవరకూ వేచి ఉండేది ఏదో అయి ఉంటుంది. ప్రతి సందర్భంలోనూ, అధికసంఖ్యాక సందర్భాలలో అయినా కూడా ఇలా జరగదు అనుకొంటాను. అంతరాత్మకు సహజమైన తీవ్రవాంఛతోనే ఆరంభించాలి. అప్పుడు దేవాలయం

సిద్ధంకావటం కోసం ప్రకృతితో పెనుగులాడాలి. అప్పుడే గర్భాలయంలో శాశ్వత సాన్నిధ్యం

*

భక్తియోగప్రథమదశను సంగ్రహంగాచెప్పే మూడు పదాలున్నాయి.

శ్రద్ధ, అర్చన, విధేయత.

భక్తియోగద్వితీయదశను సంగ్రహంగాచెప్పే మూడుపదాలున్నాయి.

ఆరాధన, ఆనందం, ఆత్మరతి.

భక్తియోగ పరాకాష్ఠ దశను సూచించే మూడు మాటలున్నాయి.

ప్రేమ, పారవశ్యం, శరణాగతి.

*

శ్రద్ధ మన మొదటి అవసరం. దైవంలో, ప్రపంచస్థితిలో, దివ్య అస్తిత్వ సర్వ ప్రాముఖ్యతలో శ్రద్ధ లేకుండా ఆకాంక్షకు అంకితభావానికి కారణం లేదు. అటువంటి ఆకాంక్షలో శక్తి లేదు. అంకితభావం వెనుక బలం లేదు.

సందేహాలుంటే ఫరవాలేదు. అస్తిత్వకేంద్రంలో ఉన్న శ్రద్ధ అనే కొండరాయికి వ్యతిరేకంగా అవి ఏమీ చేయలేవు. సందేహం నిస్పృహాలకు చెందిన వెల్లువ కొద్దిసేపు ఆ కొండరాయిని కప్పివేయవచ్చు కాని ఆ కొండరాయి స్థిరంగా నాశనం లేనిదిగా బయటపడుతుంది. శ్రద్ధ హృదయానికి చైత్యపురుషుడు నివసించే అంతర్గత హృదయానికి చెందింది. బాహ్యంలో ఉండే హృదయం ప్రాణికజీవికి జీవవ్యక్తిత్వానికి ఆసనం.

*

భక్తి ఒక అనుభవం కాదు. అది హృదయ అంతరాత్మల స్థితి. చైత్యపురుషుడు మేల్కొని ప్రబలమైనప్పుడు వచ్చే స్థితి.

అనువాదం: తెన్నేటి పూర్ణచంద్రరావు

భక్తి ప్రేమ

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

మనస్సు, ఇంద్రియాలు అనే బంధనాలనుండి విముక్తినిచ్చే మార్గమే యోగము. భక్తి ప్రేమలు ఇందులో చాలా ముఖ్యమైన అంశములు. తనకంటె అధికమైన శక్తి ఒకటి ఉన్నదనే విషయాన్ని గుర్తించి తనను దానికి సమర్పించుకొనుటయే వీటి లక్షణము. అయితే దైవమునకు సమర్పించుకున్నపుడు నువ్వు ఏమాత్రం తొందరపడకూడదు. అయ్యో! ఇన్ని సంవత్సరాలైనా నాకు దైవసాక్షాత్కారము కలుగలేదే అనే ఊహ ఏమాత్రము పనికిరాదు. నువ్వు నీ మనస్సును పూర్తిగా ఖాళీ చేసుకొని "ఇదిగో ఈ పాత్ర నీదే, దీనిని నీ యిచ్ఛవచ్చినట్లు నీ యిచ్ఛ వచ్చిన కాలంలో పూరించుము" అని ఆయనను ప్రార్థేయ పడాలి. అంతే.

— సంపాదకుడు

దైవముయొక్క వైయక్తికరూపము, వ్యాపకరూపము

నువ్వు యోగం ద్వారా నీ మనస్సు యొక్క కోటగోడలను ఛేదించుకొని బైటపడ్డప్పుడు మిరిమిట్లు గొలిపే దైవసాన్నిధ్యంతో నీ ఒళ్ళంతా పులకరించిపోతుంది. ఇది విశ్వవ్యాప్రశవమైన ఆదిశక్తి. నీ మనస్సు ఆ దర్శనాన్ని పొంది చాలా తృప్తిచెందుతుంది. కాని నీ హృదయము, ఆత్మ, ఆ దివ్యజలధిలో మునకలు తేలటంతో తృప్తిచెందునవి కావు. నీకు ద్యోతకమైన ఆ దివ్యజ్యోతిని క్రియాశీలము చేయాలి. దైవము గాఢాలింగనంతో నిన్ను పరవశింపచేయాలి.

*

భక్తికి ప్రేమకు తేడా

తనకంటే గొప్పదైన దానిని ఉన్నతమైన దానిని ఆరాధించి, పూజించి, ఆత్మసమర్పణ చేసుకోవడం భక్తియొక్క లక్షణం. ప్రేమతత్వం సామీప్యాన్ని, ఐక్యమవడాన్ని (సాయుజ్యం) కోరు

గుంటుంది. ఈ రెండింటికీ 'ఆత్మసమర్పణ' స్వభావం ఉంది. యోగంలో భక్తి, ప్రేమ, రెండూ అవసరమే. ఒకదానికొకటి తోడైనప్పుడు సంపూర్ణంగా శక్తివంతమవుతాయి.

*

దైవమును ప్రేమించడమెలా?

భగవంతునిపట్ల ఉండే ప్రేమలో కూడా మానవసహజ గుణం కనబడుతుంది. ప్రతిఫలాపేక్ష వుండటంవల్ల, ఆ ప్రతిఫలం రానట్లనిపిస్తే ప్రేమ క్షీణిస్తుంది. స్వప్రయోజనం వుండటం వల్ల, భగవంతుడిని మానవుల కోరికలన్నీ తీర్చేవానిగా ఎంచి, అవి తీరకపోతే భగవంతుని ఎడ దురభిమానం తలెత్తడం, నమ్మకం కోల్పోవడం, ఆసక్తి, ఉత్సాహం క్షీణించడం జరుగుతుంది. వాస్తవానికి భగవంతుని ఎడల వుండే నిజమైన, ఆధ్యాత్మిక, చైత్య (psychic) ప్రేమ ఇలాంటిది కాదు. ప్రేమ, ఆరాధన, సమర్పణ, ఐక్యతలని మనోమయ జీవి వాంఛిస్తాడు. వీటిని ఆ భగవంతుడే సంపూర్ణంగా సంతృప్తిపరచగలడు. జీవియొక్క ఆధ్యాత్మిక చిత్తప్రవృత్తి తన అత్యున్నత, సంపూర్ణతకి, సచ్చిదానంద రూపానికి మూలమైన ఆ భగవంతునితో సంబంధం పెంచుకుని, లీనమై, ఐక్యమవడం. జీవియొక్క ఈ మానసిక, ఆధ్యాత్మిక చిత్త లక్ష్యాలు రెండూ ఒకే అంశానికి రెండు కోణాలు (వాటి లక్ష్యం ఒకటే). మనసు, ప్రాణము, శరీరము – ఈ దివ్యప్రేమకి ఆధారంగాను, గ్రహీతలుగానూ పనిచేస్తాయి. కానీ ఇవి ఇలా సంపూర్ణంగా, నిరాటంకంగా పనిచేయాలంటే, అహంయొక్క నీచ నిర్బంధాలనుంచి విముక్తమై జీవియొక్క మనోమయ, ఆధ్యాత్మిక తత్త్వానికి అనుగుణంగా మలచుకోవాలి.

*

దివ్యప్రేమకు యోగ్యత

దివ్యప్రేమ మానవప్రేమకంటె భిన్నమైనది. అది లోతుగా, అనంతంగా, నిశ్శబ్దంగా ఉంటుంది. దాని అనుభూతి పొంది, దానిని తెలుసుకుని, దానికి తగిన రీతిలో ఉత్తరమివ్వాలంటే ప్రశాంతత, విశాలత్వం అలవరచుకోవాలి. నిరంతరం భగవంతునికి సంపూర్ణ

అర్పణభావంతో ఉండటమే లక్ష్యంగా పెట్టుకోవాలి. కేవలం భగవత్ చిత్తానికి ఒక పరికరంగానో, మాధ్యమంగానో ఉంటూ, తనని ఏ అవసరానికి, దేనికి, ఎలా వాడుకోవాలో ఆ భగవంతుని దివ్యజ్ఞానానికి, ప్రేమకీ వదిలేయాలి. పరిమితకాలంలో తాను ప్రగతి సాధించి, అభివృద్ధిచెంది, జ్ఞానినవాలని పట్టుపట్ట కూడదు. ఎంతకాలమైనా ఓర్పుతో, దీక్షతో వేచివుండి, కేవలం ఆ భగవంతునికే సమర్పణమై, ఆ దివ్యత్వం అభివ్యక్తమయే మార్గమవడమే తన జీవితలక్ష్యమనుకోవాలి. సాధనరహస్యం ఆత్మసమర్పణే – ఆత్మసమర్పణ ఎంత బాగా జరిగితే (దివ్యత్వాన్ని) స్వీకరించే శక్తి కూడా అంత ఎక్కువగా పెరుగుతుంది. కానీ ఇది సాధ్యమవాలంటే, ఎటువంటి అసహనానికీ, తిరుగుబాటుకీ తావు లేదు. భగవంతుడినుంచి తాను ఏమీ పొందడం లేదనీ, తనకి ఎటువంటి సహాయం లభించడం లేదనీ, తాను ప్రేమించబడడం లేదని మొ॥ అన్ని ఆలోచనలూ పూర్తిగా మాయమవాలి. ఈ మార్గాన్ని, జీవితాన్ని, ఈ ఆధ్యాత్మిక కృషిని త్యజించాలన్న ఊహకు కూడా తావు లేదు.

అనువాదం: బి.వరలక్ష్మి

చైత్యపురుషుని చుట్టూ ఏకీకరణ

శ్రీమాత ప్రవచనములు

మానవజీవితమింత దుర్భరంగా తయారైనందుకు కారణాలేమిటి? మనస్సు దాని కోరికలు, ప్రాణికము దాని ఆవేశములు, దేహము దాని అవసరములు. వీటన్నిటిని కళ్లెం వేసి దైవోన్ముఖం చేయుటమెలా? నీ అంతరాంతరము భగవంతునికి ఆవాసము. నీ హృదయము వెనకాలే చైత్యపురుషుడున్నాడు. ఆయనను పట్టుకోవాలి. మనోప్రాణికదైహికములను ఆయన ఏలుబడి క్రిందకు తీసుకురావాలి. ఇదెలా సాధ్యము? "నేను నీ వాడినే" అని నువ్వు దైవానికి విన్నవించుకోవాలి. అప్పుడు

కాలక్రమేణా నీలోని అన్ని విభాగములు ఆ మార్గమునే అవలంబించి, ఒకదాని కొకటి తోడుగా, ఒకే భావముతో అలరారుతూ దివ్యయానమును సంతోషముగా కొనసాగించగలవు.

— సంపాదకుడు

ప్రశ్న: మన అంతశ్చేతనలో ఏకత్వస్థితిని, మిశ్రమంకాని మేలిమితత్వాన్ని నెలకొల్పడం ఎలా?

నీ అంతరాంతరములో చైత్య పురుషుడు

నీ సంకల్పాన్ని దృఢంగా ఉంచుకోవాలి. సంయమనం లేకుండా పోయిన నీలోని భాగాలను అవిధేయులైన పిల్లలుగా పరిగణించు. వాటి విషయంలో నిరంతరం ఓర్పుతో ఉండు. వాటి తప్పు లేమిటో వాటికి తెలియచెప్పు. నీ చైతన్య అగాధాలలో చైత్యపురుషుడున్నాడు. నీలోని దైవానికి నిర్మించబడిన దేవాలయం అది. నీలోని అన్ని విభిన్న భాగాలను, నీ చైతన్యంలోని పరస్పరవిరుద్ధ కదలిక లన్నింటినీ ఏకీకరణం చేసే కేంద్రం నీ చైత్యపురుషుడే. చైత్యపురుషుని చైతన్యం, దాని ఆకాంక్ష కనుక నీకు పట్టుపడితే, ఈ సందేహాలను, ఇక్కట్లను రూపుమాపవచ్చును. ఇందుకు కొంతకాలం పట్టవచ్చు. కాని చివరికి నీవు విజయం సాధిస్తావు. ఒకసారి నీవు భగవంతుని వైపు తిరిగి "నేను నీ వాడిని" అన్నప్పుడు, భగవంతుడు "సరే" అని పలికినప్పుడు, ప్రపంచం యావత్తు నిన్ను ఆ భావన నుండి దూరం చేయలేదు. నీలోని కేంద్రీయచైతన్యం సమర్పణ చేసుకుంటే, ప్రధానమైన ఇక్కట్టు మాయమైనట్లే. బాహ్యాచైతన్యం ఒక పొర వంటిది. సామాన్యజనంలో ఈ పొర కఠినమైన శిల వలె గట్టిగా ఉంటుంది. వారికి భగవంతుని పట్ల ఎరుక ఉండదు. ఒక్కసారి, ఒక్క క్షణం మాత్రమే చాలు, నీలోని అంతఃచైతన్యం "నేను ఇక్కడ ఉన్నాను, నేను నీ వాడిని" అని అంటే చాలు. ఒక వంతెన నిర్మించినట్లే. కొద్దికొద్దిగా ఈ పొర పలుచనై, రెండు భాగాలు దగ్గరకు కలిసి, బాహ్య, అంతః చైతన్యాలు ఒక్కటిగా అవుతాయి.

ఆశవల్ల చాలామంది యోగులు దెబ్బతిన్నారు. ఆశ అనేది ఓ కొరుకుపుండు. చాలాకాలం దాగి ఉంటుంది. మొదట ఆశ అనేది లేకుండానే చాలామంది, యోగమార్గంలో నడక ప్రారంభిస్తారు. కాని వారికి శక్తులు రాగానే, ఆశ పెరిగిపోతుంది. అది మరింత తీవ్రరూపం దాల్చుతుంది – ఎందుకంటే మొదట్లో దానిని త్రుంచివేయకపోవడం వల్ల.

మహిమలను ప్రదర్శించరాదు

కొన్ని అద్భుతశక్తులు సిద్ధింపచేసుకున్న ఒక యోగిని గూర్చి ఒక కథ ఉంది. ఆయన శిష్యులు ఆయన్ని విందుకు పిలిచారు. ఒక పెద్ద బల్లపై భోజనం ఏర్పాటు చేశారు. ఏదో విధంగా తమ యోగశక్తిని ప్రదర్శించమని శిష్యులు గొడవ చేసారు. తను అటువంటి శక్తిని ప్రదర్శించకూడదని అతనికి తెలుసు. కాని ఆశ అతనిలో గూడు కట్టుకుని ఉంది. అది చాలా అల్పమైన మహిమ. అటువంటి మహిమలు చేయడం తేలికేనని నిరూపించవచ్చు. భగవంతుని మహిమలనుగూర్చి వారికి బోధించినట్లుగా కూడా ఉంటుందిలే అని అనుకున్నాడు పాపం ఆ పెద్దమనిషి. అప్పుడు ఆయన వారితో అన్నాడు –

"బల్ల తీసివేయండి. పైన ఉన్న పళ్ళాలు, టేబుల్‌క్లాత్ అలాగే ఉంచండి" అని. పైన ఉన్న గుడ్డను అలాగే ఉంచి, బల్లను శిష్యులు తీసివేశారు. పైన పళ్ళాలు అన్నీ పడిపోతాయని వారు భయపడ్డారు. కాని అద్భుతం! పైన గుడ్డ, పళ్ళాలు అలాగే ఉండిపోయాయి. బల్ల ఉన్నట్లుగానే అవి అలాగే గాలిలో నిలబడి ఉన్నాయి. శిష్యులు ఆశ్చర్యచకితులైనారు. కాని గురువు ఒక్క గంతువేసి, గగ్గోలు పెడుతూ, బయటకు పరుగుదీస్తూ "నాకు ఇక శిష్యులు దొరకరు! నా దేవుణ్ణి నేను వంచించాను" అని అరిచాడు.

అతని గుండెలో మంటలు. స్వార్థప్రయోజనంకోసం అతను తన దివ్యశక్తులను దుర్వినియోగం చేశాడు.

దైవేచ్ఛనే పాటించవలెను

శక్తుల్ని ప్రదర్శించడం చాలా ప్రమాదము. అయితే వాటికి

ప్రయోజనం లేదని కాదు. అవి ఏవిధంగా వచ్చాయో అదే విధంగా వాటిని వాడాలి. భగవంతునితో సాయుజ్యం చెందడం వల్ల అవి సిద్ధించాయి. వాటిని భగవదేచ్ఛ ప్రకారం ఉపయోగించుకోవాలే తప్ప ఏవో గొప్ప ప్రదర్శనగా వాటిని వాడరాదు.

నీకెవ్వరైన గుడ్డివాడు తటస్థిస్తే, అతనికి కంటిచూపును ప్రసాదించే శక్తి నీకు ఉంటే, ఒక వేళ ఆ మనిషి చూడాలని భగవంతుడు సంకల్పిస్తే, 'అతని కన్నులు వీక్షించుగాక!' అని మాత్రమే నీవు అనాలి. అతనికి అప్పుడు చూపు వస్తుంది. నీవు అతని గుడ్డితనాన్ని నయంచేయాలన్న ఉద్దేశ్యంతో అతను చూడాలని నువ్వు కోరితే నీ వ్యక్తిగత ఆశను, కీర్తికాంక్షను, తృప్తిపరచడానికి ఆ శక్తిని నువ్వు ఉపయోగించినట్లు కాగలదు. అటువంటి సంఘటనలలో చాలావరకు నీ శక్తిని నువ్వు కోల్పోవడమే కాకుండా, ఆ మనిషిలో నువ్వు ఏదో కలవరం సృష్టిస్తావు. పైకిమాత్రం రెండుమార్గాలు ఒకటే. కాని ఒక సంఘటనలో భగవంతుని సంకల్పం కారణంగా నువ్వు పనిచేస్తే మరొక సంఘటనలో ఏదో వ్యక్తిగత ఉద్దేశంతో నువ్వు పనిచేసినట్లు కాగలదు.

దైవేచ్ఛను గుర్తించటమెలా?

మనల్ని కార్యోన్ముఖుల్ని చేసేది భగవత్‌సంకల్పమే అని తెలుసుకోవడం ఎలా అని నువ్వు అడగవచ్చు. దైవసంకల్పాన్ని గుర్తించడం కష్టమేమీ కాదు. ఆ దారిలో ఎక్కువ దూరం వెళ్ళకుండానే ఆ విషయం తెలుసుకోవచ్చు. భగవత్ వాక్కును నువ్వు వినగలగాలి. గుండెలో వినిపించే అతిసూక్ష్మ వాణి అది. నువ్వు వినడానికి అలవాటుపడితే, దైవసంకల్పానికి వ్యతిరేకంగా ఏదైనా పని నువ్వు చేస్తే, నీకు ఏదో చికాకు కలుగుతుంది. తప్పుమార్గంలోనే నువ్వు నడుస్తుంటే, నీలో కలవరం బయలుదేరుతుంది. నీ చీకాకుకు ఏదో కారణం చూపి నిన్ను నువ్వు తృప్తిపరచుకొని నీ బాటలో నువ్వు నడిస్తే, నెమ్మదిగా నీ అంతర్దృష్టిని కోల్పోయి, తప్పుపనులు చేస్తూ అసలు ఎటువంటి చికాకు పొందకుండా కాలాన్ని గడిపేస్తావు. ఏదైనా, స్వల్ప

కలవరం నీలో బయలుదేరినట్లు నువ్వు గుర్తిస్తే నువ్వు ఒక క్షణం ఆగి 'దీనికి కారణం ఏమిటి?' అని నీ అంతరాత్మన ప్రశ్నిస్తే, నీకు నిజమైన సమాధానం వస్తుంది. అప్పుడంతా స్పష్ట అవుతుంది. నీకు స్వల్ప కలవరం కలిగినా ఏదైనా చికాకు క గినా ఏదో సమాధానం చెప్పుకొని నిన్ను నువ్వు తృప్తిపరచ కొనే మార్గం విడిచిపెట్టు. నువ్వు ఒక్క క్షణం ఆగి, కారణ కోసం ఆలోచించినప్పుడు, పూర్తిగా చిత్తశుద్ధితో, నిజాయితీత మెలగాలి సుమా! మొదట నీ మనస్సు యుక్తంగా, అందం ఉండే వివరణ ఇస్తుంది. దానిని ఆమోదించవద్దు. ఊర్ధ్వం వైప వీక్షించి, "ఈ కదలిక వెనుక ఏముంది, నేనెందుకీ పని చేస న్నాను" అని అడగాలి. నీకు ఒక చిన్న తరంగం (అలజడి కనిపిస్తుంది. నీ వైఖరిలో అపమార్గం పట్టే ధోరణి, ఒక మెలి నీకు ఆందోళన, లేదా కలవరం కల్గిస్తున్నట్లు నీకు గోచ స్తుంది.

మానవసేవయొక్క అంతరార్థము

ఆశయొక్క, కాంక్షయొక్క సామాన రూపాలలో ఒకటి మానవాళికి సే చేయాలన్న భావం. అటువంటి సే పట్ల బంధం, వ్యక్తిగతకాంక్ష, ఆశ (ambition) ఉన్నట్లు సూ స్తుంది. మానవాళికి బోధించడానికి ఒక మహాసత్యం తన వ ఉందని భావించే గురువు, తనకు చాలామంది శిష్యులు కావ లని కోరేవాడు, శిష్యులు తనని విడిచి వెళ్ళిపోతే బాధపడేవాడ ఎవరైన వస్తే అతనిని తన శిష్యునిగా చేసుకోవాలనుకునేవాడ — అటువంటి గురువుకు కాంక్ష ఉన్నట్లే. భగవదాదేశం నువ్వు అనుసరించడానికి సంసిద్ధంగా ఉంటే, నీకు ఏ పని అప్పగి చినా, ఎంత బ్రహ్మాండమైన పని అయినా సరే, నువ్వు చేయగ ఉండాలి. ఎంత ప్రశాంతతతో నువ్వు ఆ పనిని చేపట్టావో అం నిర్లిప్తంగా దానిని విడిచిపెట్టగల్గి ఉండాలి. నీదే బాధ్యత అ భావన తగదు. ఏ వస్తువు పట్లగాని, ఏ జీవనవిధానం పట్లగా బంధం (వ్యామోహం) పనికిరాదు. నువ్వు పూర్తిగా స్వేచ్ఛగ ఉండాలి. నీకు నిజమైన యోగవైఖరి రావాలంటే, భగవంతు

నుండి ఏ ఆదేశం వచ్చినా నువ్వు స్వీకరించగలిగి ఉండాలి. దానిని తేలికగా ఎటువంటి విచారం లేకుండా వదులుకునే స్థితిలో కూడా ఉండాలి. "నాకేమీ అవసరం లేదు" అని పలికే యతి, "నాకీ వస్తువు కావాలి" అనే సంసారి ఒక్కటే. ఒకరు సన్యాసంపట్ల వ్యామోహితులైతే, మరొకరు సంపద పట్ల వ్యామోహితులు.

**కోరికలు వేరు
దివ్యప్రేరణలు వేరు**

నువ్వు భగవంతుడిచ్చే వస్తువుల్ని మాత్రమే స్వీకరించాలి. దాగివున్న కోరికల నుండి కూడా అవి రావచ్చును. అవచేతనలో కోరికలు దాగి ఉంటాయి. అవి తెచ్చే వస్తువులు భగవంతుని నుండి వచ్చేవి కావు. కాని మారువేషాలు ధరించిన కోరికలనుండి వచ్చే వస్తువులు అవి. నువ్వు వాటిని గుర్తించలేకపోవచ్చును.

భగవంతుని నుండి వచ్చే వస్తువు ఏదో నీకు తేలికగా తెలుస్తుంది. నీవు స్వేచ్ఛగా అనుభూతి పొందుతావు. ఎంతో హాయిగా ఉంటుంది. మనసంతా శాంతితో నిండిపోతుంది. ఏదైనా వస్తువు నీకు కనిపిస్తే, నువ్వు దానిపైకి దూకి, "చిట్టచివరికి నాకు దొరికింది" అని అరిస్తే – అది భగవంతుని వద్దనుండి రాలేదని నీకు తెలుస్తుంది.

భగవంతునితో సాయుజ్యానికి, సంబంధం కలిగియుండడానికి శాంతి, సంయమనం అతిముఖ్యం.

అనువాదం: యజ్ఞన్న

మన మిప్పుడు స్వశక్తి మీదనే ఆధారపడవలసిన అవసరం లేదు. దైవము మన సహాయం కోసం తన చైతన్యాన్ని పంపించాడు.

శ్రీమాత

ప్రాణికము యొక్క రూపాంతరీకరణము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

ఈ సృష్టిలో దేవుడు గారడీలు చేస్తూ ఉంటాడు. పరిణామ ప్రక్రియద్వారా జడపదార్థంలోంచి మనిషి తయారైనాడు. మనిషి యొక్క తదుపరి పరిణామమే ప్రస్తుత విషయము. మనిషి అనగా మనోప్రాణికదైహికముల సంపుటి. రూపాంతరీకరణములో ఈ మూడు విభాగములకు పాత్ర ఉన్నది. మనస్సు ఒక ముఖ్యమైన కేంద్రము. ముందర దానికి నచ్చచెపితే అది ఇతర విభాగములవప కూడ ప్రభావితము చేయగలదు. ప్రాణికము ఇంకా ముఖ్యమైనది. మనిషిని ఆవేశపరుస్తుంది. వశపరచుకుంటుంది. తేలికగా లొంగదు. తరగని ఆకాంక్షతో, చెరగని ఆర్ద్రతతో దానిని కూడ పరిణమింపజేయాలి. అపుడిక చైత్యపురుషుని స్పర్శ కూడ లభించి మన ప్రయత్నము విజయవంతము కాగలదు.

— సంపాదకుడు

పరిణామం మొదటి స్థాయి

జడపదార్థం పరిణమించగా అజ్ఞానభూయిష్టమైన ఈ మనః, ప్రాణ, శరీరాలు తయారైనాయి. అయితే పరిణామప్రక్రియ అపరిపూర్ణమైన జ్ఞానంతో కూడిన ఈ ఘటంతో తృప్తిపడి కూర్చోదు. ధగధగలాడే ఆత్మదర్శనం కలిగి తీరాల్సిందే. ఆ జ్ఞానాన్ని, ఆ కాంతిని మన జీవితంలోకి — మన ప్రాణిక, శారీరక, మానసిక, హృదయసీమలలోకి ప్రసరింప చేస్తుంది.

మానవుని రూపాంతరీకరణము

ఈ పరిణామక్రమంలో అనంతరం వచ్చే ఫలితాలలో అతిముఖ్యమైనది దైవంతో మన సంబంధం, దివ్యచేతనలో జీవించడం. పూర్ణయోగంలోని రూపాంతరమనగా యిదే. ప్రస్తుతం 'మనసు' మనకున్న అత్యధిక సంపత్తి. ఆలోచించే మానసికస్థాయినించి హృదయంలోకి, ఆత్మ, చైత్యపురుషసత్తాలోకి ఆ శక్తిని ప్రసరింపచేయాలి. ఆ శక్తి ముందు చేయవలసినది మన

సుని ప్రధానమైన కేంద్రస్థానంలో స్థిరపరచాలి. ఒక దృఢమైన విశ్వాసం, మానసికమైన దృక్పథం, బలమైన నిజాయితీతో కూడిన ఆకాంక్ష, గాంభీర్యతతో, సద్భావనతో నిండిన హృదయసౌందర్యం – వీటిని దృఢపరచి, సామాన్యమయిన మానసిక సంఘర్షణల నుండి విడిపడాలి. వీటితో పాటుగా జీవితంలో జరిగే సంఘటనల ద్వారా కలిగిన అనుభూతులు, జ్ఞానవికాసం, మానసిక ఆవరణలోకి ప్రసారమైన ఆ శక్తి అవరోహణ, జ్ఞానస్ఫూర్తి ఇవన్నీ ఎంత చిన్నవయినా సరే ఆ అభివృద్ధికి, ప్రగతికి అత్యంత అవశ్యకాలు. ఒక్కోసారి ఎంతో ముఖ్యమైనవి, సమృద్ధమైన అనుభవాలతోపాటు ఏమాత్రం ప్రాధాన్యత లేని స్వల్పవిషయాలు కూడా ఆ అభివృద్ధికి సాయపడే విషయాలుగా గ్రహించాలి. కొందరి విషయంలో ఈ రకమైన అనుభవాలేవీ సంభవించకపోవచ్చు. ప్రాణికసత్తాలో ఏవిధమైన ముఖ్యమార్పులు జరగకపోవచ్చు. అది ఎందుచేతనంటే 'ఆ శక్తి' మనసుని తయారుచేయుటంలో ఏకాగ్రతతో పనిచేస్తుంది. చాలామందిలో సాధన ప్రాణికసత్తాలోనే ప్రారంభమై అనుభవాలు పొందవచ్చు కాని నిజానికి మానసికమైన ప్రయత్నంతో తప్ప ఇది జరిగేపని కాదు. మనసును ఆ శక్తివైపు ఉన్మీలనం చేస్తే తప్ప ప్రాణికసత్తాలో అనుభవాలు సాధ్యం కావు. అయితే ఏ విషయంలోనైనా ప్రాణికసత్తాతో రూపాంతరం ప్రారంభించడం కష్టసాధ్యమైన విషయం.

మానసికసత్తాలో సంభవించే కష్టాలకన్నా ప్రాణికసత్తాలో సంభవించే కష్టాలు కఠినమైనవి. అసంఖ్యాకమైన పొరపాట్లు కూడా ఈ ప్రయత్నంలోనే ఎక్కువ.

వాంఛలు ఆవేశాలు కప్పివేయుట

అహంకారం, వాంఛలు, కోరికల తెరలతో కప్పబడి ఉండడంవల్లనే ఆత్మను, చైత్యపురుషను చేరడం కష్టసాధ్యం అవుతుంది. ఎవ్వరైనా ఈ ప్రాణికసత్తా ఇచ్చే అనుభవాల మాయాజాలంలో మునిగిపోకుండా ఉండటం కష్టమే. ఎందుకంటే ఆ అనుభవాలన్నీ యోగ్యమైనవి, సత్యమైనవి కావు. చాలావరకు క్షుద్రమైన సిద్ధులు, అపరిపక్వమైన అజ్ఞానాన్ని, అహంకారాన్ని

తృప్తిపరచేవిగా ఉంటాయి. వీటితో పోరాడి దట్టమైన ఆ అజ్ఞానపు తెరల్ని ఛేదించినపుడే, అంతరంగహృదయాన్ని, చైత్యపురుషను అధినేతను చేసినపుడే ఈ ప్రాణికసత్తాలో చేసే సాధన సురక్షితంగా ఉంటుంది.

యోగశక్తి క్రియాశీలత

ఏది ఏమైనా శక్తియొక్క అవరోహణము, ఆ ప్రసారము ప్రాణికసత్తా లోనికి చేరడం కొంత సాధన తరువాత ఒక ఆవశ్యకత, తప్పనిసరి. ఆ శక్తి ఒకేసారి పూర్తిగా మానసికసత్తాను, స్వభావాన్ని మార్చలేదు. కాని మార్పు మొదలవడం తప్పనిసరి. ఆ మెట్టు ఎక్కితే కాని సంపూర్ణరూపాంతరం అన్న ప్రశ్న లేదు. ఆ మొదటి మెట్టు ఎక్కితే మిగిలిన సాధన అంతకు ముందుతో పోలిస్తే సులభసాధ్యమూ, సురక్షితమూ కాగలదు.

ప్రాణికంతో యుద్ధం

అయితే ప్రాణికసత్తా ఎప్పటికీ మనసుపైన, హృదయం మీద ఆధిపత్యం చేస్తూ, ఒత్తిడి తీసుకువచ్చి పీడిస్తూనే ఉంటుంది. ఆ విధంగా 'సాధనను' సక్రమంగా జరగనీయక అపాయకరంగా మారుతుండడం జరుగుతుంది. అందుచేత ఆ విధంగా ప్రాణికసత్తాను అలా సులభంగా ఎక్కువకాలం వదలివేయలేం. ప్రాణికసత్తాయొక్క అహం, కోరికలు ఆ తాలుకు ఆటంకాలు, అడ్డంకులు వాటితో పోరాడవలసి ఉంది. ఒకేసారి వాటిని అధిగమించలేకపోయినా కొంచెం కొంచెంగా వాటిని అతిక్రమించి క్రమానుసారంగా పరివర్తన సాధించాలి. అది క్రమానుగతమైన పరివర్తన, మార్పు, కాంతిని ప్రసరింప చేయుటంవలన ప్రాణికసత్తాలో రూపాంతరం సంభవిస్తుంది. ప్రాణికసత్తా లోటుపాట్లను, అజ్ఞానాన్ని తొలగించుకోవాలంటే ప్రాణికసత్తా లోటుపాట్లను ఆ శక్తి ప్రసరించిన అవగాహనతో మాత్రమే. ప్రాణికసత్తాలో ఆ శక్తి కొంచెం కొంచెంగా చేరినపుడు మాత్రమే సాధించగలం.

ప్రాణిక శిబిరాల నిర్మూలన

ప్రాణిక అహం తనలోని లోటుపాట్లను తెలుసుకొని తానే తొలగించుకుందుకు తోడ్పడాలి. ప్రాణికసత్తా అహం వాటిని

తొలగించుకునే నిర్ణయం చేసుకున్నపుడే గొప్పలు, దురాశలు, వాంఛలు, ఇచ్ఛలు, కరుడుగట్టిన ద్వేషాలు, తిరుగుబాట్లు ఇంకా మిగిలిన సర్వ అపరిపక్వతలు, అపవిత్రతలు, అపరిశుద్ధాలు, అశుభ్రాలు.... ఈ కదలికలన్నీ నిర్మూలించబడతాయి. ఇదే సాధనలో ఇక్కట్లు, తిరుగుబాట్లు, అపాయాలతో కూడిన పరీక్షాసమయం. ప్రాణిక అహానికి తన కోరికలు తిరస్కరిస్తే ద్వేషిస్తుంది. నిరాశలు ఇష్టపడదు. తన అహానికి, గర్వానికి తగిలిన గాయాలపై తిరుగుబాటుచేసి కోపిస్తుంది. ప్రాణికసత్తాకు తనని తాను పరిశుద్ధపరచుకోవడమనే పద్ధతి అసలు ఇష్టం ఉండదు. పైగా ఆ ప్రయత్నం వద్దని సత్యాగ్రహం చేస్తుంది. సహకరించడానికి నిరాకరిస్తుంది. తన ప్రోద్బలాలు, అధికారాలు న్యాయసమ్మతమంటుంది. అనేక రకాలుగా మార్పుచెందటానికి తన అసమ్మతిని తెలియపరుస్తుంది. చివరకు జీవనానికి, సాధనకు అవసరమైన ప్రాణికసత్తా సహాయాన్ని కూడా వెనక్కు మళ్ళించి, పూర్తిగా ఆధ్యాత్మికసాధనయొక్క కృషినే అడ్డగించగలదు. ఇవన్నీ ఎదుర్కొని పోరాడి వాటిపై విజయం సాధించినపుడే ఈ ప్రాణికసత్తా పవిత్రమై, పరిశుద్ధమై, స్వచ్ఛమై మనలో ఉన్న ఆ దైవం తన స్థానాన్ని అధిష్ఠించి.... అక్కడ పరివేష్టితుడై మన పూజలందుకో గలడు.

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

భూలోకంలో ఆవిర్భవించిన నూతనశక్తిని కనుక నీవు గ్రహించగలిగితే నీ ముందర ఒక నూతన మార్గము ఆవిష్కారమౌతుంది. ఏమాత్రం బిగువు లేకుండా నీ శరీరాన్ని సడలించిన యెడల అది కూడ ఆ శక్తిని గ్రహించి అధికమైన బలాన్ని, ఆరోగ్యాన్ని పుంజుకుంటుంది.

శ్రీమాత

విభాగము III:

ఒక స్వప్నము

శ్రీఅరవిందులు

ఒక నిరుపేద చీకటిగదిలో కూర్చొని తన దౌర్భాగ్యాన్నిగురించీ, దేవుని సృష్టిలో అన్యాయాలగురించీ ఆలోచిస్తున్నాడు. ఆత్మాభిమానం ముంచుకువచ్చి అన్నాడు. "భగవంతుని పేరు చెడకూడదని కర్మసిద్ధాంతము ప్రతిపాదిస్తారు. పూర్వజన్మలో చేసిన పాపఫలితాలు ఇప్పుడు అనుభవిస్తున్నానంటారు. నిజంగా నేనంత పాపినే అయితే ఆ దురాలోచనలే నాలో ఇంకా మెదలుతూ ఉంటాయి. పాపి మనసు ఒక రోజులో మారదుకదా! 'టింకోరి షీల్' విషయం చూడండి. ఆయన సంపద, వెండి, బంగారాలు, పరిచారకులు – అదంతా చూస్తే కర్మసిద్ధాంతం ప్రకారం పూర్వజన్మలో అతను ఒక గొప్పమనిషై ఉండాలి. ఇప్పుడతనిలో ఆ గుణాలు మృగ్యం. అతనికంటే క్రూరుడు, మోసగాడు, చెడ్డవాడు ప్రపంచంలో మరొకడుండడు. కర్మసిద్ధాంతము దేవుడు కల్పించిన ఉచ్చు. మనుష్యులను మోసగించేందుకు ఉపాయం. శ్యామసుందరుడు అతితెలివయినవాడు. నా దగ్గరకు రాడు. వస్తే అతని మాయల్ని బయటపెట్టి గుణపాఠం నేర్పేవాడిని." ఈ మాటలన్నాడో లేదో ఓ మెరుపు మెరిసి నీలమేఘసుందర బాలుడు చిరునవ్వుతో ప్రత్యక్షమయ్యాడు. తలమీద నెమలిపింఛము, కాళ్ళకు అందెలు చూచి శ్యామసుందరుడే వచ్చి తనకు లొంగిపోయాడనుకున్నాడు. పాదాభివందనం చేయాలనిపించింది కాని, బాలుని నగుమోము చూచి కొంచెం వెనకాడి "కృష్ణా, ఎందుకొచ్చావు?" అని అడిగాడు. "నీవు నన్ను పిలిచావు కదా?" అని నవ్వుతూ "నన్ను దండించాలని అనుకున్నావు కదా! నేను లొంగిపోయాను. దండించలేదేమి" అన్నాడు. అంత ముద్దొచ్చే బాలుని దండించలేకపోయాడు. "హరిమోహన్, నేనంటే భయం లేని వారు నన్ను మిత్రమా అంటారు. నాతో ఆడుకోవాలనుకుంటారు. వారు నాకు ప్రీతిపాత్రులు. వారికోసమే ఈ ప్రపంచాన్ని

సృష్టించాను. ఆడుకుందామంటే ఎవరూ తారసిల్లలేదు. ప్రతి ఒక రికీ నేనంటే కోపమే. ఇదీ, అదీ కావాలంటారు. హోదా, ముక్తి, భక్తి అన్నీ కావాలని నిలదీస్తారు. నేను నేనుగా కావాలని ఎవ్వరూ కోరరు. అయినా తృప్తిపరచాలి కదా! అడిగినవి ఇస్తాను, లేకుంటే పీడించేస్తారు. నీకు కూడా ఏదో కావాలి. కోపంతో ఎవరినో దండించాలనుకున్నావు. నన్ను పిలిచావు. ఆ దండననేదో పొందాలని వచ్చాను. ఎవరెలా నన్ను సమీపిస్తే వాళ్లకలా నేను కనబడతాను" ఈ మాటలకు హరిమోహన్ విస్తుపోయి "పసివాడివి నువ్వు నాకేమి బోధిస్తావులే?" అనగానే "చూస్తూవుండు, బోధించగలనో లేదో" అని మందహాసం చేస్తూ హరిమోహన్ తల నిమిరాడు శ్రీకృష్ణుడు. అతని శరీరంలో విద్యుత్ ప్రాకినట్లయింది. వెన్ను అడుగన ఉన్న కుండలినీశక్తి పాములా బుసకొడుతూ తలలోకి వెళ్ళింది. అపారశక్తి తరంగాలు మెదడులో నిండుకున్నాయి. గదిగోడలు దూరమయి, నామరూపసృష్టి మాయమైంది. అన్నీ అనంతంలో కలిసిపోయాయి. మామూలు చైతన్యం మాయమయింది. ఒక కొత్త యింట్లో ఇరువురూ నిలబడి ఉన్నారు. సుదీర్ఘఆలోచనతో, కలతతో, విచారంగా, నిస్పృహతో ఒక ముదుసలి, చాపమీద కూర్చుని ఉన్నాడు. అంత గొప్పవాడైన ఆ టింకోరి షీలే ఈ మదుసలి అని హరిమోహనం నమ్మలేకపోయాడు. "ఓ క్రృష్ణా! ఏమిటిది? ఇంకొకరి ఇంట్లోకి దొంగలాగ ప్రవేశించావా? పోలీసులు మనలను చావగొడతారు"

దొంగతనమే తన వృత్తి అనీ, పోలీసులంటే తనకు భయం లేదనీ అంటూ దివ్యదృష్టి ప్రసాదించాడు బాలుడు. హరిమోహన్ టింకోరి మనస్సులోకి చూస్తే దయ్యాలు, పిశాచాలు అతని ప్రశాంతతను పాడుచేశాయి. టింకోరి తన ముద్దుల ఆఖరి కుమారునితో దెబ్బలాడి ఇంట్లోంచి తరిమివేశాడు. కూతురు దుశ్శీలి అని ఇంటినుండి తరిమివేసి మానసికభాధను అనుభవిస్తుండగా యమదూతలు బెదిరిస్తున్నారు. టింకోరి గావుకేక పెట్టాడు. ఇదేమి లీల అని హరి ప్రశ్నిస్తే దండించటం, దండనకు గురికావటం తనకు ఇష్టమనీ, సంఘటనలను లోతుగా

చూడాలనీ టింకోరి నిజంగా సంతోషంగా లేడనీ, సంతోషము, బాధ రెండూ మానసికస్థితి మాత్రమే అనీ అన్నాడు. దరిచేరిన వారెన్నో కోర్కెలు కోరుతారనీ, అయితే తన ఆనందనిలయం చేరినవారు శ్రీకృష్ణుని ప్రేమిస్తారనీ చెప్పాడు. అహంకారంతో పొందే ఆనందం ఆత్మాభిమానంవల్లనే.

మరొకసారి శ్రీకృష్ణుడు హరిమోహన్ తల నిమిరాడు. చేతిస్పర్శ కలిగినంతనే, హరిమోహానునికి వేఱొక దృశ్యము కనపడెను. వృద్ధుని గృహమదృశ్యమై, దాని స్థానమున నొక నిర్జన, రమ్య, పర్వత, వాయుసేవిత, శిఖరముపై నొక సన్యాసి ఆసీనుడై ధ్యాననిమగ్నుడై యుండుట చూచెను. అతని పాదముల ముందర నొక వ్యాఘ్రము రక్షకునివలె పరుండియున్నది. వ్యాఘ్రమును జూచి హరిమోహానుని కాళ్లు భయముచే కదలకుండెను. కాని బాలుడాతని లాగుకొని సన్యాసికడకు దీసికొనిపోయెను. నిస్సహాయుడై బాలకుని సంగమునందు అతడు నడచెను. అప్పుడు బాలకుడు, హరిమోహానుని చూడమని చెప్పెను.

హరిమోహనుని కన్నులయెదుట, సన్యాసి మనసు తెరువబడిన పుస్తకమువలె నున్నది. అందులోని ప్రతిపుటయందు శ్రీకృష్ణుని పేరు వెయ్యిసార్లు లిఖింపబడి యున్నది. సన్యాసి నిర్వికల్ప సమాధిద్వారమును దాటి సూర్యప్రకాశమునందు శ్రీకృష్ణుని సంగమునందు క్రీడసల్పుచున్నాడు. కొన్నిదినముల నుండి సన్యాసి అన్నపానీయములు లేకయే కాలము గడుపుచు రెండురోజులనుండి ఆకలిదప్పులచే శరీరబాధ అతనికి అధికమై యుండెను. ఇట్లుచూచి హరిమోహనుడు చెప్పెను, – "అరే, కన్నయ్యా, ఇదియేమి; వాడు నిన్నింత ప్రేమించుచున్నాడు. ఐనను, అతడు క్షుదపిపాస ననుభవించుచున్నాడు; నీకు సాధారణునికిగల విచారముకూడ లేదు. ఈ నిర్జన వ్యాఘ్రసంకుల అరణ్యమునందతనికి ఆహారము నెవరిత్తురు?" బాలకుడు చెప్పెను "నే నిచ్చెదను. మఱియొక వింతను చూడుము." అంతట, హరిమోహనుడు చూచుచుండగ, వ్యాఘ్రము లేచి తన కాలిగోర్లచే సమీపముననున్న వల్మీకకూటమును నొక దెబ్బ కొట్టెను. అది పగిలి ఆ మంటికుప్పనుండి వేలకొలది చెదలు బయటకు వచ్చి కోపముతో సన్యాసి శరీరముపై పరుగిడుచు కరువ చొచ్చెను. సన్యాసి ఆ యవస్థయందు ధ్యానమగ్నుడై, నిశ్చలుడై కూర్చొని యుండెను. అప్పుడు బాలకుడు మధురస్వరముతో సన్యాసి చెవిలో "సఖే" యను శబ్దము పలికెను. సన్యాసి కన్నులు తెఱచెను. తొల్లి బృందావనమునందు శ్రీరాధికా చెవియందూదబడిన శబ్దమును, తానప్పుడప్పుడే వినుచుండినట్లు కనపడెను. దీని తర్వాత, ఆ వేలకొలది చెదలు తన శరీరమును కఱచుచుండుటను గమనించెను. సన్యాసి తన ఆసనమునుండి కదలక, విస్మయపూర్వక మనస్సుతో, నిట్లు చెప్పెను, – "ఇదియేమి? ఇట్లెప్పుడును జరుగలేదే! ఓహో శ్రీకృష్ణుడు నాచెంత చేరి క్రీడించుచున్నాడు, క్షుద్రసమూహ కీటకరూపమున నన్ను కఱచుచున్నాడు. కీటకములు కఱచు బాధ సన్యాసికి ప్రాణికముగా స్ఫురింపలేదనియు పైగా వాని కాటుబాధ తీవ్రశరీరానందమునే అనుభవింప జేయుచుండెననియు, ఆ యానందముతో, శ్రీకృష్ణ

నామమును పాడుటకును, తాళము వేయుటకును, నాటకమాడు టకును ప్రారంభించుటయు, చెదలు అతనినుండి దిగి మంటిలో నికి పరుగిడుటయును, హరిమోహనుడు చూచి ఆశ్చర్యముతో నడిగెను "అరె కన్నయ్యా యీ మాయ యేమి?" బాలకుడు తాళమువేయుచు, ఒంటికాలిమీద రెండడుగులు వేసి నాట్యమా డుచు, నడచుచు నిట్లు చెప్పెను, – "నేను జగత్తుయొక్క ఏక మాత్రుడనగు ఐంద్రజాలికుడను. ఈ మాయను నీవు అర్థము చేసికొనజాలవు. ఇదియే పరమరహస్యము. చూడుము. బాధయం దుకూడ సన్యాసి నన్ను స్మరించుచున్నాడు; ఇంకను చూడుము."

కొంతసేపటికి సన్యాసి సహజస్థితికివచ్చి కూర్చుండెను. అతని శరీరమున ఆకలి దప్పి బాధానుభవము, ప్రారంభమా యెను. అందుచే కలుగు వికారములను శరీరము అనుభవించు చుండినను, అతడు వికృతుడు కాలేదు. లిప్తుడు కాలేదు. ఈ విషయమును హరిమోహనుడు కనుగొనెను. ఈ సమయము నందు కొండ పైభాగమునుండి, ఎవ్వరో వంశీరవ స్వరముతో "సఖే" అని యఱచుటచే, హరిమోహనుడు విస్మితుడయ్యెను. అది శ్యామసుందరుని స్వరమైయుండెను. ఆ తర్వాత కొండశిఖరము వెనుకనుండి ఒక సుందర కృష్ణవర్ణబాలకుడు స్థాలియందుత్తమ ఆహారమును పండ్లను తీసికొని వచ్చుచుండెను. హరిమోహనుడు హతబుద్ధియై శ్రీకృష్ణునివంకకు చూడసాగెను. బాలకుడుకూడ తన ప్రక్కనే నిలిచియుండెను. వచ్చుచుండు బాలకుడుకూడ అవి కల శ్రీకృష్ణుడై యుండెను. ఆ రెండవబాలకు డక్కడికివచ్చి సన్యాసికి వెలుతురుచూపి "చూడు, ఏమి తెచ్చియున్నా" నని చెప్పెను.

సన్యాసి నవ్వి యిట్లు మాట్లాడెను, – "వచ్చినావా? ఇన్నా ళ్లవఱకు ఆకలిలోనే యుంచితివా? మంచిది, ఎప్పుడు వచ్చితివో, ఇప్పుడు నాయొద్ద కూర్చొని తినుము."

సన్యాసియును, బాలకుడును, ఆస్థలియందుండు బండార మును తిన నారంభించిరి. ఆహారము సమాప్తమైనంతనే, బాల కుడు స్థాలిని తీసికొని అంధకారమునందు విలీనమయ్యెను.

హరిమోహను డేదేదో అడుగనుండెను. కాని శ్రీకృష్ణుడక్కడ నుండలేదు; సన్యాసియును లేడు, పులియును లేదు, పర్వతమును లేదు. ఇప్పుడతడు ఒక గొప్ప మహలునందున్నాడు. అమిత ధనైశ్వర్యములు, స్త్రీలు, పరివారము, బ్రాహ్మణులకు భిక్షకులకు నిత్యదానము లిచ్చుటయు, త్రికాలసంధ్య జరుపుచుండుటయు, శాస్త్రోక్త ఆచారవిచారమును యత్నపూర్వకముగ రక్షించుచుండుటయి, రఘునందనుడు ప్రదర్శించిన మార్గమును నడచుచుండుటయు చూచెను. అక్కడ, ఆదర్శపితరుడు, ఆదర్శభర్త, ఆదర్శపుత్రులు నిత్యజీవితమందలి తీవ్రవేదనల ననుభవించుచుండిరి. కాని, ఆ రెండవ క్షణమునందే, ఆ మహలునందు నివసించువారి అంతరమున లేశమాత్రమున సద్భావముకాని ఆనందముకాని లేకుండుటచూచి భయభీతుడయ్యెను. వారు యంత్రమువలె బాహ్యాచారములను రక్షించుటయే పుణ్యమని తలంచుచుండిరి. ఇట్టి జీవనముచే, హరిమోహనునికి మొదట ఎంత ఆనందము కలిగెనో, యిప్పుడు అంతబాధ కలిగెను. అతనికి దప్పికయినట్లును, నీరు దొఱకనట్లును, ధూళి ఎగురుటచే నోటిలోనికి పోవునట్లును చూచి భయమయ్యెను. అందుచే, అక్కడనుండి పరుగెత్తి వేఱొకగ్రామమునకు పోయెను. అక్కడొక భవనం ముందర, అపూర్వ జనసమ్మర్దమును, వారొసగుచుండిన ఆశీర్వాద కోలాహలమును గాంచెను. హరిమోహనుడా జనసమూహమునకు కొంచెముదగ్గర పోయెను. అక్కడ టింకోరిశీలుడు వసారాయందు కూర్చొని రెండుచేతులతో దానము చేయుచుండెను. అక్కడనుండి వ్యర్థముగా వాపసుపోయినవారే లేరు. హరిమోహనుడు నవ్వి, అటుయిటు నడచుచు, నిట్లు తలంచెను, – ".ఈ స్వప్నమెట్టిది! టింకోరిశీలుడుకూడ దాతయా? ఆశ్చర్యము." ఆ తర్వాత నతడు టింకోరిశీలుని మనస్సును స్పష్టముగా చూచెను. ఆ వృద్ధుని మనస్సునందు లోభము, ఈర్ష్య, కామము, స్వార్థము మొదలగు గుణలోపములు, నీచప్రవృత్తులు ధ్వనించుచుండెను. పుణ్యముకొఱకును, యశముకొఱకును వాంఛితుడై, గర్వమునకు వశుడై, టింకోరిశీలుడు తన భావములను

దాచియుండెను; కాని హృదయమునందవి లేకపోలేదు. ఈ సమయమునందే హారిమోహాను నెవ్వరో పట్టుకొని పరలోకమునందు నడిపించుచుండిరి. హిందువులయు, క్రైస్తవులయు, ముసల్మానులయు, యునానీలయు, స్వర్గనరకములను, పరలోకములనందు చూచివచ్చెను. దాని తర్వాత అతను మళ్లి తన యింటియందే, తన పూర్వపరిచిత చినిగిన చాపమీద చినిగిన మైలగుడ్డలతో నుండిన పాన్పుపై, కూర్చొనియుండెను. తన యెదుట శ్యామసుందరుడు నిలుచునియుండెను. బాలకుడిట్లు చెప్పెను, – "రాత్రి చాలకాలము గడిచినది. నేనింటికిపోనియెడల నాయింటివారు నన్ను బెదరించెదరు, తన్నెదరు. కనుక అధికముగా మాట్లాడుట కవకాశము లేదు. సంక్షేపముగా, నింతమాత్రము చెప్పెద వినుము. నీవు స్వర్గనరకముల జూచితివి. అవియన్నియు స్వప్నజగత్తు యొక్క కల్పనచే సృష్టియైనవి. మనుష్యుడు మరణానంతరమున స్వర్గమునకు లేక నరకమునకు పోయి గతజన్మముయొక్క ఫలితము నక్కడ అనుభవించును. నీవు పూర్వజన్మమునందు పుణ్యవంతుడై యుంటివి, కాని ఆ జన్మమునందు నీ హృదయమున ప్రేమకు స్థానము దొఱకలేదు. మానవునికాని, భగవంతునికాని నీవు ప్రేమించలేదు. అందుచే ప్రాణము త్యజించిన తర్వాత గొప్ప మహాలునందు వాసముచేసి పూర్వజీవితఫలితములను అనుభవించితివి. పిదప నీ వలసట చెందితివి; నీ ప్రాణము వ్యాకులము చెందసాగెను; అక్కడనుండి విడిచిపోయి. ఈ ధూళిమయనరకమునందు వాసముచేయ నారంభించితివి; అంత్యమున జీవితముయొక్క పుణ్యఫలము ననుభవించి మఱల నీ జన్మమును పొందితివి. జీవనమందు చిన్నచిన్న నైమిత్తిక దానములను, నీరస బాహ్యావ్యవహారములను తప్ప, ఎవ్వరియొక్క బీదతనాన్ని దూరముచేయుటకుగూడ నీవేమియు చేయలేదు. అందుచే, నీకీజన్మము నందింత దరిద్రమున్నది. ఈ సమయమున నీవు చేయుచుండు పుణ్యమునకు కారణమిదియే. కేవల స్వప్నజగత్తు యొక్క భోగముచే పాపపుణ్యములు క్షయమొందవు; వాటి సంపూర్ణక్షయము, కర్మఫలమును పృథ్వియందనుభవించుటవల

ననే కలుగును. టింకోరిశీలుడు గతజన్మమునందు దానకర్ణుడై యుండెను. వేలకొలది జనుల ఆశీర్వాదముచే, ఈ జన్మమునందు లక్షాధికారి యయ్యెను. అతనికే వస్తువును కొదువలేదు. కాని అతనికి చిత్తశుద్ధికానందున అతృప్తకుప్రవృత్తులు, తొలగుటకు పాపకర్మలద్వారా, అతడీసమయమున తన్నుదా తృప్తిపఱచుకొనవలసిన అవసరము వచ్చినది. కర్మవాదమిప్పుడైనను నీ కర్థమైనదా? ఈ కర్మవాదము బహుమానదండనములు కావు; ఇది అమంగళద్వారమున అమంగళమును, మంగళద్వారమున మంగళమును సృష్టియగుటకుగల ప్రకృతిశాసనము. పాపము అశుభము; అందుచే దానివలన దుఃఖము కలుగుచున్నది; పుణ్యము శుభము; అందుచే దానివలన సుఖము కలుగుచున్నది. ఈ వ్యవస్థ చిత్తశుద్ధికొఱకు, అశుభవినాశముకొఱకు జరుగుచున్నది. చూడుము, హరిమోహనా, ఈ పృథ్వి, నా విచిత్రమయజగత్తు యొక్క ఒక చిన్నఅంశము మాత్రమే యైయున్నది. మఱియు కర్మద్వారమున అశుభనాశనము కావించుటకు మీరిక్కడ జన్మపొందుదురు; తర్వాత పాపపుణ్యముల సేతలనుండి పరిత్రాణమునుపొంది ప్రేమరాజ్యమునందు పదార్పణ మొనరించునపుడు, మీరీ కార్యములనుండి విముక్తులగుదురు. వచ్చే జన్మయందు నీకు ముక్తిగలుగవచ్చును. నా ప్రియసోదరియగు 'శక్తిని', ఆమె సహచరియగు 'విద్యను' నీ యొద్దకు పంపెదను; కాని చూడుము, ఒక నియమము మాత్రము అందున్నది. నీవు నా లీలయందు సహచరుడవు కావలెను. ముక్తుడవై యూరక మాత్ర ముండకూడదు. మఱి అది నీ కిష్టమేనా" హరిమోహను డిట్లు చెప్పెను, – "అరే, కన్నయ్యా, నీవు నాకు చాల ఉపకారము చేసితివి; నిన్ను కౌగలించుకొనుటకు చాల యిష్టమగుచున్నది; ఈ జీవితమందు నాకిప్పుడే వాసనయు లేకుండపోవుచున్నవని నా కర్థమగుచున్నది."

బాలకుడు నవ్వుచూ చెప్పెను, – "హరిమోహనా కొంచెమైనను అర్థము చేసికొంటివిగదా?" హరిమోహనుడు జవాబు చెప్పెను, – "ఎందు కర్థము కాలేదు." దీని తర్వాత కొంచ

మాలోచించి మఱల చెప్పెను. "అరే కన్నయ్యా, నీవు నన్నింకను మోసగిస్తున్నావు. దౌష్ట్యమును నీవేల సృష్టించితివి. కారణం చెప్పనే లేదు." ఇట్లుచెప్పి, అతడు బాలకుని చెయ్యి పట్టుకొనెను. బాలకుడు తన చేతిని విడిపించుకొని, బెదరించుచు నిట్లు చెప్పెను – "దూరముండుము; వహ్వా, ఒక గంటకాలములోనే, నా సమస్త గుప్తవచనములను వినుటకు కోరుచున్నావా?" ఇంత మాత్రము చెప్పి, బాలకుడు దీపమును హఠాత్తుగా ఆర్పివేసి, హరి మోహనునుండి కొంచెము దూరము పోయి నవ్వుచూ ఇట్లు చెప్పెను, "చూడుము, హరిమోహనా, కొఱడాతో కొట్టుట పూర్తిగా మఱచితివి; అందుచే, నీ కౌగిలి లోనికి నేను రాలేదు. నీవు బాహ్యాదుఃఖముచే క్రుద్ధుడవై నన్ను, బాగుగా కొట్టుటకేల ప్రయ త్నించ లేదు! నీయందు నాకు లేశమాత్రమైనను విశ్వాసము లేదు"

హరిమోహను డంధకారమునందు తన చేతిని చాచెను; బాలకుడు మఱింత దూరము పోయి యిట్లు చెప్పెను – "లేదు, ఈ సుఖమును నీకు మఱియొక జన్మమునందు బాకీయుంచి విడి చెదను. మంచిది నేనింక పోయెదను."

ఇట్లుచెప్పి, బాలకుడు చీకటిరాత్రియం దదృశ్యుడైపోయెను. హరిమోహనుడాతని నూపురధ్వనిని వినుటకు లేచెను; లేచి యిట్లు తలంచెను, "ఎట్టి స్వప్నము చూచితిని! నరకమును స్వర్గమును చూచితిని. మఱియు భగవానుని 'నీవు' అని చెప్పి తిని, చిన్నబాలకుడని నిందించితిని, దూషించితిని! పెద్దపాప మును కొడిగట్టుకొంటిని! కానిమ్ము, ఏదిఎట్లైనను, ఒక పూర్వా భూత శాంత్యానుభవము నా ప్రాణమునందు స్థిరపడినది." హరి మోహను డిప్పుడు ఆ కృష్ణవర్ణ బాలకునియొక్క మోహినీ మూర్తిని ధ్యానించుచు, మధ్యమధ్య, "ఆహా! ఎంతటి సౌంద ర్యము, ఎంతటి సౌందర్యము" అని నెమరువేసుకొనుచుండెను.

మూలం: బెంగాలీమూలానికి అరవిందబాసుగారి ఆంగ్లానువాదం

అనువాదం: జె. మంగమ్మ, శ్రీ నారాయణరెడ్డి (జగన్నాథుని రథము) నుండి

The Mission of India

Words of Sri Aurobindo

If these things do not satisfy me,
What then do I seek?

I seek a light
that shall be new, yet old,
the oldest indeed of all lights.

I seek an authority
that accepting, illuminating
and reconciling all human truth,
shall yet reject and get rid of
by explaining it all mere human error.

I seek a text and a Shastra
that is not subject to
interpolation, modification and replacement,
that moth and white ant cannot destroy,
that the earth cannot bury nor time mutilate.

I seek an asceticism
that shall give me purity and deliverance
from self and from ignorance
without stultifying God and His universe.

I seek a scepticism
that shall question everything
but shall have the patience
to deny nothing that may possibly be true.

I seek a rationalism
not proceeding on the untenable supposition
that all the centuries of man's history
except the nineteenth
were centuries of folly and superstition,
but bent on discovering truth
instead of limiting inquiry
by a new dogmatism, obscurantism
and furious intolerance
which it chooses to call
common sense and enlightenment;

I seek a materialism
that shall recognise matter
and use it without being its slave.

I seek an occultism
that shall bring out
all its processes and proofs into the light of day
without mystery, without jugglery,
without the old stupid call to humanity,
"Be blind, O man, and see!"

In short, I seek
not science, not religion, not Theosophy.
but Veda – the truth about Brahman,
not only about His essentiality,
but about His manifestation,
not a lamp on the way to the forest,
but a light and a guide
to joy and action in the world,

the truth which is beyond opinion,
the knowledge which all thought strives after –
yasmin vijnate sarvam vijnatam.

I believe that Veda to be
the foundation of the Sanatan Dharma;
I believe it to be
the concealed divinity within Hinduism, –
but a veil has to be drawn aside,
a curtain has to be lifted.

I believe it to be
knowable and discoverable.

I believe
the future of India and the world
to depend on its discovery
and on its application,
not to the renunciation of life.
but to life in the world and among men

మానసిక రుగ్మతల నివారణ

శ్రీమాత మధురోక్తులు

ప్రశ్న: మాతాజీ, నన్ను బాధిస్తున్న విషయాలన్నిటినీ మీ ముందుంచాను కదా!

వాటిని చెప్పినంత మాత్రాన సరిపోదు, అవి తొలగిపోవాలని నువ్వనుకోవాలి.

ప్రశ్న: అమ్మా! ఈ రోజంతా నా మనసు విచారంగా ఉంది. ఏడ్చాను కూడా.

అది చాలా సహజం. అహంభావంతో నువ్వు నీ అంతరాత్మను లెక్కచేయనప్పుడు దుఃఖం రాకుండా ఎలా ఉంటుంది?

ప్రశ్న: ఓ దయామయీ! ఈ నిరుత్సాహంనించి, ఈ తిరుగుబాటునుంచీ నన్ను కాపాడు తల్లీ.

నా శాయశక్తులా నిన్ను కాపాడుతానమ్మా, అయితే నువ్వు నాకో అవకాశం కల్పించాలి. To revolt is to reject the Divine love and only the Divine love has the power to save.

ప్రశ్న: ఓ తల్లీ! నేను నీ బిడ్డను కానా? నిజమే నేను అల్లరిపిల్లనే. కాదనను. కానీ అల్లరిపిల్లనైనా కాకపోయినా నీదాన్నే కదా!

ఆ! నువ్వు ఆకతాయివని నేననుకోవటం లేదు. నా బిడ్డవనే అని నాకు తెలుసు.

ప్రశ్న: ప్రశాంతంగా ఉండాలని నా మనస్సు అనుకోటం లేదేమో! శాంతంగా ఉండాలనుకుంటే దానికోసమే ప్రయత్నించేదాన్ని కదా! ఏమంటారు?

మానసికరుగ్మతలలో ఎవ్వరైతే స్వస్థత పొందాలని అనుకోరో వారికి రోగనివారణ కాదు. దేహానికి చెందిన వ్యాధుల విషయంలోనూ అంతే కావచ్చు.

ప్రశ్న: శారీరక, మానసిక వ్యాధులంటున్నారు. నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు.

మానసికరుగ్మతలంటే ఆలోచనలకూ, సంవేదనలకూ సంబంధించిన డిప్రెషన్, రివోల్ట్, విచారం మొదలైనవి. దేహానికి వచ్చేవి శారీరక వ్యాధులు.

ప్రశ్న: అమ్మా! రెండ్రోజులనుంచీ అంతులేని నిరాశ, విచారం నన్ను పట్టుకొని వదలటం లేదు. ఇంకా కొన్నాళ్ళు ఇలాగే కొనసాగితే ఇక ఎప్పటికీ నన్నొదిలిపోవేమోనంతగా నన్ను వేధిస్తున్నాయి. ఈ నిరాశ, నిస్పృహలతో ఆత్మహత్య చేసుకుందామా అని కూడా అనిపించింది.

ఈ బాహ్యప్రపంచంలో ఉన్నట్లుగా సూక్ష్మలోకంలో కూడా దొంగలుంటారు. జాగ్రత్తగల గృహస్తు తన ఇంటి తలుపులూ, కిటికీలు మూసి భద్రంగా ఉన్నట్లే నీవు కూడా నీ ఆలోచనల

ద్వారాలనూ, సంవేదనల తలుపులనూ గట్టిగా మూసి పెట్టుకోవాలి.

ప్రాణికలోకపు దొంగలవల్లనే విచారం, నిరాశ, ఆత్మహత్య అనే తలపులు మనిషికి కలుగుతాయి. నీవు డిప్రెషన్‌కి లోనైతే అవి నిన్ను చక్కగా దోచుకుంటాయి. అందువల్ల వాటి మాట నీవు వినకూడదు. అటువంటి దురాలోచనలను విదిలించి పారేసి నీవు నీవుగా మారిపోవాలి. అంటే నా చిట్టి దరహాసినిగా మారిపోవాలి.

అనువాదం: ఎ. ప్రభావతి. ఎ. వెంకటరామశాస్త్రి

సమాచార పత్రం

21 ఫిబ్రవరి 2002 నాడు శ్రీమాత 124 వ జయంతుత్సవములు శ్రీమాతారవిందుల పవిత్రమందిర దర్శనముతో మొదలై సాయంత్రం ధ్యానముతో ముగిసినవి. శ్రీమాత చిత్రముతో కూడిన సందేశ పత్రము పంచబడినది.

Always behave as if the Mother was looking at you; because she is, indeed, always present

Sri Aurobindo

This is not a mere phrase, not simply words, it is a fact. I am with you in a very concrete manner and they who have a subtle vision can see me.

The Mother

ఎల్లప్పుడూ శ్రీమాత నీవంక చూస్తున్నట్లుగానే ప్రవర్తింపుము. ఎందుకంటే ఆమె నిరంతరం ఉండనే ఉంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు

ఇవి ఒట్టి మాటలు కావు. లాంఛనంకోసం చెప్పటం కాదు. చాలా ప్రత్యక్షమైన సత్యము. నేను నీతో చాలా కచ్చితంగా ఉంటాను. సూక్ష్మదృష్టిగలవారు నన్ను చూడగలరు.

శ్రీమాత